

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

martie 2026, nr. 62/ Tiraj 7,000 exemplare

FEMEIE

*Dumnezeu ca
sursă de putere*

Colectivul de redacție. *SUFLET DE FEMEIE* vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 62 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunos-cător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

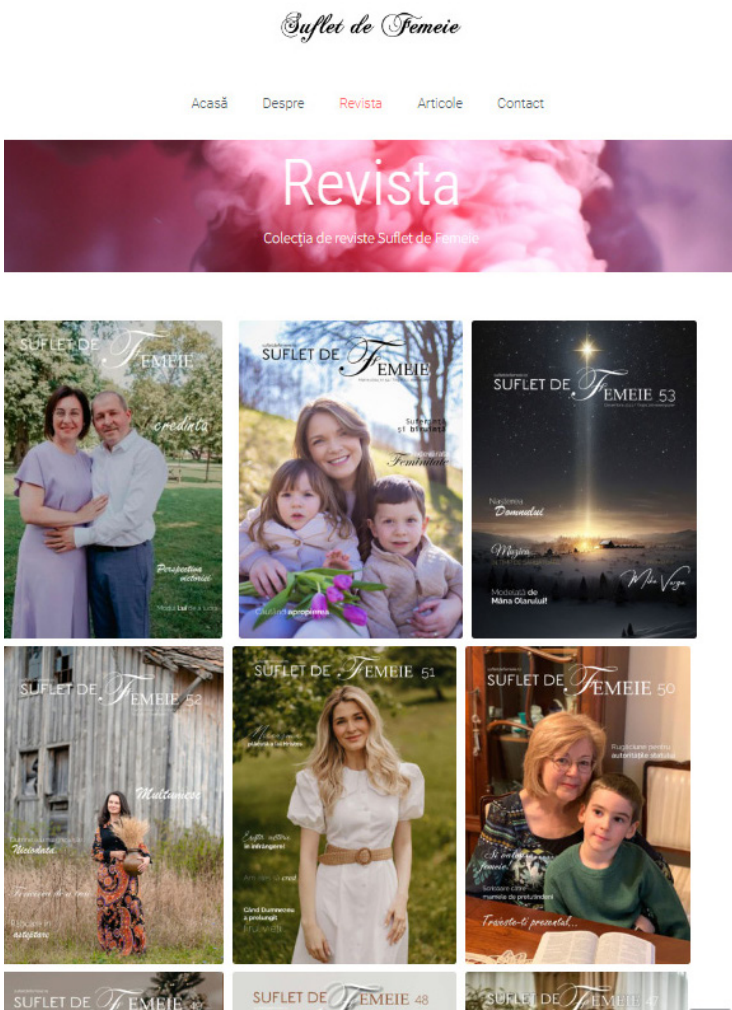
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată Ro-mânia și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revis-tei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gân-duri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproa-pe de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale re-vistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6

DUMNEZEU CA SURSĂ DE PUTERE
DIANA PUP
- 8

DIN DRAGOSTE PENTRU COPII
CARMEN GLIGA
- 10

SENSIBILITATEA ȘI PUTEREA FEMEII
RODICA BACIU
- 12

MAMA, ÎNTRE FRUMUȘETE ȘI COPLEȘIRE
DANIELA FELECAN
- 14

DIALOG CU DUMNEZEU
ELIZA DAMARIS TÎLVĂRU
- 16

CÂT UN GRĂUNTE DE MUȘTAR
LAVINIA JINAR
- 18

DESPRE IERTARE ȘI CAPCANA OFENSEI
ANDREEA BUDAI
- 20

OGLINDA UNEI MAME ÎMPLINITE
ALINA DEAC
- 22

OTRAVA DIN PAHARUL DE CRISTAL
MIA POP
- 24

5 ÎNTREBĂRI ESENTIALE PENTRU VIAȚA FEMEII
JENI ROSIAN
- 26

FIECARE FEMEIE E UNICĂ
MIHAELA CIOREI
- 28

AȘTEPTÂND ÎN TĂCERE...
DANA HELERIA
- 30

OCHELARI SPIRITUALI ÎNTR-O LUME NECLARĂ
DANIELA DECEAN
- 31

VIAȚA DE MAMĂ
DAMARIS TOROK
- 32

PERSEVERENȚA, PERLA DIN ADÂNCURI
PERSIDA BUDELECAN
- 34

CĂUTARE
ADELINA SĂLIȘTEAN
- 35

REEVALUAREA-O ACȚIUNE NECESARĂ
DANIELA BARTUȘ
- 36

O MĂRTURIE A ÎMPLINIRII
EUGENIA BOZDOG
- 38

BUCURIE DINCOLO DE ÎNCERCĂRI
LIUDMILA PINTILEI
- 40

DESPRE FRUMUȘETEA UITATĂ A VIEȚII
ALEXANDRA-LIGIA NEGRU
- 41

DESPRE EA
LORENA DAN
- 42

FEMEIE, MARE ESTE CREDINȚA TA!
MARIA ENACHE
- 44

PRIMĂVARA TIMPURIE...
ANAMARIA OANCEA
- 45

HARUL LUI DUMNEZEU
LIDIA ALDEA
- 46

FEMEIA CONTROLATĂ DE FEMINISM
VERA BOGDAN
- 48

DINCOLO DE APARENȚE
MIRIAM VĂDUVA
- 50

INVITAȚIA REGELUI
ALEXANDRA DAVID
- 52

SACRIFICIUL CELOR 5 ANI
CARMEN FRUNZA
- 53

SCLIPIRI DIVINE
MELISA RADU
- 54

DUMNEZEU NU M-A PĂRĂSIT NICIODATĂ
ALEXANDRA BUTOIU
- 55

CE FEL DE FEMEIE EȘTI?
ZORIȚA TURCULESCU
- 56

GRUPE MICI DE PĂRȚĂȘIE
BIANCA FLORESCU
- 58

CONEXIUNEA DINTRE INIMĂ ȘI CE IZBEȘTE OCHIUL
ORBAN ZSUZSA

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baci
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Corectură și redactare

Diana Dora Baci
Andreea Damian

Design

Luciana Sand

Sensibilitatea și puterea femeii – sculptor de inimi

În cultura noastră se aud frecvent două afirmații aparent contradictorii: femeia este „un vas mai slab”, dar tot ea este forța din spatele unui bărbat puternic. Între aceste două extreme se află adevărul profund al naturii feminine – o îmbinare de sensibilitate și reziliență, de lacrimă și hotărâre, de delicatețe și tărie. Femeia nu este definită de fragilitate, ci de capacitatea extraordinară de a transforma emoția în acțiune și compasiunea în putere.

Sensibilitatea nu este o fisură în caracter, ci un izvor din care țâșnește energia morală. Femeia simte durerea celuilalt, o recunoaște și, de multe ori, o poartă o vreme în propriul suflet, la fel cum viitoarea perla este purtată ca o durere în inima scoicii. Această disponibilitate de a empatiza o face vulnerabilă la suferință, dar tocmai de aici izvorăște forța ei. Ea nu trebuie să rămână blocată în propria-i emotivitate, ci să o convertească în decizii morale și în fapte mărețe. De aceea, femeia poate fi numită, pe drept cuvânt, un sculptor de inimi – modelează prin cuvinte, prin răbdare, prin exemplu, prin iubire tăcută.

Istoria și credința oferă numeroase imagini ale acestei puteri născute din sensibilitate. Iochebed – mama care își ascunde copilul pentru a-i salva viața; fiica faraonului – o prințesă care încalcă o lege nedreaptă din milă; Rut – o văduvă care alege loialitatea în locul siguranței; Estera – o regină care își riscă poziția pentru poporul ei; Ana – o femeie ale cărei rugăciuni dau naștere unui profet – toate aceste femei au avut ceva în comun: o inimă care a simțit profund și o voință care a acționat curajos. Ele nu au fost lipsite de teamă, ci au mers înainte în ciuda ei. Sensibilitatea lor nu le-a oprit, ci le-a pus în mișcare.

Aceeași realitate se vede și în viața de zi cu zi. Edith – o femeie care trimite ajutoare unor copii necunoscuți; Măriuca – o străbunică ce se roagă ani la rând pentru un nepot marginalizat; și tu – poate o mamă care veghează nopți întregi lângă un copil bolnav – toate sunt forme tăcute de eroism. Nu sunt gesturi spectaculoase, dar sunt intervenții care schimbă traiectorii de viață. Uneori, o haină trimisă la timp, o scamă luată cu delicatețe, o lacrimă ștersă în ascuns, o vorbă spusă cu blândețe sau o mână întinsă pot însemna diferența dintre disperare și speranță.

Paradoxul este că sensibilitatea pare, la prima vedere, un dezavantaj. Cel care simte mai mult suferă mai mult. Însă această suferință nu este o pierdere definitivă, ci un proces de transformare. Din ea se naște răbdarea, din lacrimă se naște înțelegerea, iar din empatie se naște curajul de a face binele chiar și atunci când nu există garanții.

Femeia care își acceptă sensibilitatea nu devine mai slabă, ci mai profundă. Ea modelează caractere, inspire destine și influențează viitorul celor din jur fără zgomot și fără aplauze.

În tăcere, ea sculptează inimi – iar aceste inimi, la rândul lor, vor modela lumea.

Rodica Baciu

Dumnezeu ca sursă de putere

Există momente în viață în care nu mai cauți explicații.
Cauți putere.

Puterea de a te ridica, de a respira, și de a merge mai departe atunci când nu mai înțelegi nimic. Am învățat că puterea adevărată nu vine din siguranțe omenești, ci din Dumnezeu.

Nu L-am cunoscut în zilele ușoare, ci în cele în care nu mai aveam nimic de oferit, doar o inimă obosită și nevoia de a fi ținută. Am trecut prin foarte multe.

Nu spun asta ca pe o frază generală, ci ca pe un adevăr care încă mă doare în anumite zile. Copilul pe care îl avem astăzi în brațe este a patra mea sarcină.

Primele trei au fost pierdute. Trei începuturi de viață care s-au oprit înainte să apuc să le spun „bun-venit”. Trei dureri pe care nu știu dacă le voi putea explica vreodată pe deplin, pentru că pierderea unui copil, chiar și atunci când nu l-ai ținut încă în brațe lasă un gol care nu se vede, dar care schimbă totul.

Mi-am dorit copii. Mi i-am dorit dintr-o dorință curată. Pentru mine, copiii sunt cele mai mari binecuvântări și una dintre cele mai pure forme de iubire din lumea aceasta. Tocmai de aceea, fiecare pierdere m-a zdruncinat mai tare decât aș fi crezut vreodată că pot duce.

Când am rămas însărcinată a patra oară, cu copilul nostru Noah, lucrurile nu au început diferit, din contră, la primul control, sarcina era foarte mică. Nu erau semne încurajatoare, nici șanse mari. Și, de acolo, totul a continuat ca un lanț de vești grele. Au urmat diagnostice, controale, drumuri, așteptări, zile trăite cu gândul că „din moment în moment se poate întâmpla ceva rău”. Medicii nu ne dădeau motive să sperăm. Ba chiar, conform a tot ce se vedea, copilul nostru n-ar fi trebuit să fie în viață.

Și totuși...în toată frica asta, a existat ceva care m-a ținut în picioare. Nu pot spune că n-am plâns; am plâns mult!

Nu pot spune că n-am căzut în deznădejde; am căzut de multe ori! Dar pot spune cu toată sinceritatea că, în fiecare prăbușire, am simțit că Dumnezeu e cu mine. Nu mi-a luat durerea, nu mi-a promis un drum ușor, dar mi-a dat putere.

În gândul meu era mereu același lucru: Dumnezeu știe ce faci! Și mai era ceva care mă liniștea de fiecare dată: convingerea că într-o zi, prin tot ce trăiesc acum, voi putea încuraja pe altcineva.

Au fost momente în care, deși poate ar fi fost firesc să mă închid și să plâng, am ales să merg să cânt și să îi încurajez pe alții.

Nu din putere proprie, ci din puterea pe care Dumnezeu mi-o dădea atunci când eu nu mai aveam.

Au fost multe momente în care frica devenea constantă. Momente în care nu mai aveam explicații. Nici de la mine, nici de la medici. De multe ori simțeam cum îmi pierd mințile. Și, chiar și atunci, Dumnezeu m-a ținut în picioare cu o putere care nu venea din mine. Era o putere pe care nu o pot numi, doar o pot recunoaște.

De fiecare dată când sufeream, îmi spuneam: poate trec prin asta pentru ca, mai târziu, cineva să nu mai treacă singur. Poate povestea mea va fi motivul pentru care un om îl va alege pe Dumnezeu. Poate prin lacrimile mele, cineva își va regăsi speranța. Și gândul acesta nu mă întrista.

Din contră, mă umplea de o bucurie care mă făcea să plâng de recunoștință. M-am rugat mult! Simplu, sincer și de multe ori, fără cuvinte. Și am spus așa: „Doamne, fă ca tot ce se vede la ecografie, tot ce spun medicii, să nu fie ultimul cuvânt. Arată-Ți puterea. Fă copilul acesta atât de frumos, încât lumea să se minuneze”. Noah a trecut prin multe. Poate o viață de om să ai și nu treci prin atâtea.

A avut trei operații, a avut luni întregi de terapie intensivă înconjurat de zeci de aparate, de griji și tăceri apăsătoare. Și totuși... astăzi, te uiți la el și nu vezi un copil „condamnat”. Vezi un copil care trăiește! Vezi o minune vie! Da, unele diagnostice au fost reale. Da, nu totul a fost „anulat”. Dar Dumnezeu a intrat în fiecare lucru și l-a transformat pas cu pas, zi după zi, minune după minune.

Astăzi, Noah este dovada că Dumnezeu nu lucrează întotdeauna cum ne-am aștepta, dar lucrează întotdeauna cu sens. Scriu toate acestea pentru că știu cât de mult contează să fii încurajat. Cu toții trecem prin lupte. Unele vizibile, altele tăcute.

Și poate că nu putem schimba situațiile prin care trecem, dar putem schimba felul în care le traversăm. Dumnezeu nu este o scurtătură prin durere. Dumnezeu este sursa de putere care te ține când nu mai ai nimic de oferit. Dacă citești rândurile acestea și ești obosit, speriat sau descurajat, vreau să știi un lucru: nu ești singur. Chiar dacă nu înțelegi acum de ce treci prin ce treci, puterea pe care o primești astăzi poate deveni mâine salvarea altcuiva.

Eu cred asta cu toată inima mea! Pentru că eu trăiesc dovada.

Cu prietenie,
Diana Pup

*Astăzi, Noah este dovada că
Dumnezeu nu lucrează întotdeauna
cum ne-am aștepta,*

dar lucrează întotdeauna cu sens.

Din dragoste pentru copii

După fiecare noapte de gardă, dimineața devreme, am obiceiul să fac o ultimă vizită din acea tură în compartimentele de terapie intensivă și prematuri din cadrul maternității unde lucrez, compartimente unde se duce, clipă de clipă, o luptă puternică pentru viață, datorită faptului că e locul unde sunt repartizați nou-născuții prematuri sau cei ce se nasc cu diferite boli sau malformații.

Nu știu de ce, dar în acea dimineață am simțit să mă opresc și să privesc: să fac acea pauză „selah”, ca dintre versetele psalmilor Sfintei Scripturi, acel moment în care parcă tot timpul stă în loc pentru a simți, a trăi la maximum intensitatea și profunzimea acelui moment. În acea dimineață priveam mamele copilașilor internați în aceste compartimente cum mergeau spre incubatoarele micuților lor... Eram în spatele lor, m-am oprit instant și am început să lăcresc: „vedeam” cu alți ochi același tablou care se derula de atâția ani în fața ochilor mei, pe aceeași secție... îmbrăcate în halate speciale, cu sticlulele cu lapte matern în mâini, erau asemenea unor soldați tăcuți care duceau o altfel de luptă în inimile lor!

Tăcute și pășind încet, veneau cu provizii spre „micii eroi”: lapte, pampers, hăinuțe curate și alte lucruri necesare îngrijirii lor, alături de mesajele de încurajare zilnică – uneori cuvinte, alteori cântecele, dar de cele mai multe ori lacrimi și rugăciuni șoptite... toate învăluite în dragoste și speranță!

Nu știu de ce, în dimineața aceea, mi-am focalizat atenția asupra lor, dar știu că am simțit atât de puternic în inima mea recunoștința pentru toate acele mame.

Cât sacrificiu, câtă suferință în tăcere și în demnitate dusă de fiecare dintre ele! Priveam, de fapt, adevărații eroi: cei care, deși puteau striga nenumărate „de ce-uri”, au ales să rostească cele mai frumoase

”Cred că mamele clădesc generația următoare pentru Împărăția lui Dumnezeu!”

cuvinte către micile făpturi; deși puteau să se plângă, își adunau toate lacrimile și le transformau în zâmbete timide, lăsate în fiecare zi pe geamurile incubatoarelor, pentru ca micuții lor să le privească de fiecare dată când deschideau ochii; deși puteau pleca acasă (să nu uităm că au soți, au alți copii, au familii, unele au probleme de rezolvat), au ales să „oprească” timpul, să lase totul deoparte pentru a se dedica cu tot ce au acestor momente unice, fiecărui copil: viața proprie!

Dar ceea ce m-a copleșit în acea dimineață a fost gândul puternic că Dumnezeu este prezent acolo, lângă ele, și El știe cum să conducă fiecare moment. Mi-am amintit promisiunea Lui de a rămâne cu noi și de a ne ajuta la fiecare pas. Mi-am amintit cum mama Domnului Isus „păstra totul în inima ei” („Maria însă păstra toate aceste cuvinte, cugetând la ele în inima ei.” Luca 2:19).

Mi-am amintit multele promisiuni ale dragostei lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, la rândul nostru copii ai Lui! Dar mai ales promisiunea că suntem împreună lucrători: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3:9), luptători și biruitori alături de El! „Căci Domnul, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să lupte împotriva dușmanilor voștri și să vă dea biruința.” (Deuteronom 20:4).

Fiecare mamă a fost aleasă de Dumnezeu. El nu greșeste! Fiecare mamă este participantă la planul lui Dumnezeu, pentru că ea a primit moștenire copiii Lui! Ea are un scop etern și perpetuu: poate crește un Daniel, o Estera, un Petru, un Pavel sau un copil care poate fi folosit după planul Său.

Dumnezeu este foarte capabil să dea fiecăreia dintre mame harul de care are nevoie pentru fiecare zi dificilă sau chiar pentru fiecare zi banală din maternitate. El își iubește copiii mai mult decât ar putea ele vreodată și a ales să fie partenerul lor în această călătorie. „Dragostea lui Dumnezeu față de cineva se vede în însăși misiunea pe care i-o încredințează!” – scria autoarea creștină Angie Smith. Iar misiunea de a fi mamă nu e deloc ușoară, mai ales în situația acestor mame...

Îmi doresc, prin aceste rânduri, să încurajez orice mamă: ea nu este niciodată singură sau abandonată! „Domnul Însuși va merge înaintea ta și va fi cu tine; El nu te va părăsi, nici nu te va uita. Să nu-ți fie teamă și să nu te înspăimânți!” (Deuteronom 31:8). Trebuie doar să ne bazăm pe El pentru putere și mângâiere și să ascultăm călăuzirea Lui! Vreau să îndemn fiecare mamă care citește aceste rânduri să asculte Vocea Lui, să se încreadă în El și să continue să meargă înainte, pentru că a fost făcută pentru asta, a fost aleasă să crească copiii Lui! Și, pentru că prin profesia mea sunt atât de onorată să asist la toate aceste călătorii de viață, îndrăznesc să vă îndemn să o faceți cu har, putere, onoare și bucurie!

Cred din toată inima mea că fiecare rugăciune a fost ascultată: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale.” (Isaia 38:5), fiecare dorință șoptită El a auzit-o, fiecare cântec a fost ca un imn glorios pentru urechile Cerului!

Cred din toată inima că fiecare gest de îngrijire, fiecare mângâiere, fiecare picătură de lapte, fiecare strop de iubire și fiecare rugăciune spusă la căpătâiul copiilor lor sunt „arme” cu care ei și voi, ca mame, deveniți împreună luptătoare, lucrătoare și biruitoare prin Dumnezeu. Cred că mamele clădesc generația următoare pentru Împărăția lui Dumnezeu!

Și pentru că se apropie luna martie, îmi doresc să las prin aceste rânduri un gând de sinceră prețuire și recunoștință fiecărei mame pe care am întâlnit-o până acum, să le mulțumesc pentru dăruirea, dragostea și sacrificiul de care au dat dovadă, dar mai ales să le amintesc că ele sunt mâinile și inimile binecuvântate de Dumnezeu, care binecuvântează mai departe. Vreau să-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate minunile la care m-a făcut părtaşă până acum, experimentând și eu, alături de aceste mame, temeri, lupte, lacrimi, dar și bucurii pe parcursul „călătoriilor” lor în maternitate, și să exclam ca și prorocul Isaia: „Doamne, Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie.” (Isaia 25:1).

Vă îmbrățișez cu drag și vă doresc din toată inima ca „harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1:2)

Carmen Gliga

Sensibilitatea și puterea femeii modelatoare de inimi

Sensibilitate și reziliență – două fațete ale aceleiași ființe. Se spune adesea că femeia este „un vas mai slab” – o ființă delicată, care trebuie protejată și menajată. În același timp, tot cultura noastră afirmă că în spatele unui bărbat puternic se află o femeie și mai puternică. Între aceste două perspective aparent opuse se află adevărul complex al naturii feminine: sensibilă și, totodată, rezilientă.

Femeia dovedește o rezistență ieșită din comun mai ales în experiența maternității. Sarcina, nașterea, nopțile nedormite, grija constantă pentru copii și disponibilitatea de a suferi în locul lor arată o forță care nu poate fi negată. Așa cum scria Dostoievski, „frumusețea va salva lumea”, iar la femei această frumusețe se împletește cu tăria interioară.

Femeia este capabilă de o empatie profundă: simte dorințele celor din jur, nu rămâne indiferentă la suferință, poate plânge alături de cineva și, tocmai prin această deschidere emoțională, găsește resurse neașteptate de putere. Uneori pare puternică, alteori fragilă, în funcție de împrejurări și de starea lăuntrică, însă aceste trăsături nu se exclud – ele coexistă.

Sensibilitatea sa nu este slăbiciune, ci devine sursă de energie morală. Din milă și compasiune se nasc decizii curajoase, gesturi care schimbă destine și capacitatea de a merge mai departe atunci când situațiile par imposibile. De aceea femeia planului divin va fi un sculptor de inimi. O modelatoare pentru veșnicie.

Exemple biblice ale puterii născute din sensibilitate

Mama lui Moise și fiica faraonului „sculptorii” unui eliberator

În contextul unui decret crud care cerea uciderea tuturor băieților evrei, mama lui Moise își ascunde copilul timp de trei luni. Dragostea maternă îi dă curajul de a sfida legea. Când nu îl mai poate proteja, îl așază într-un coș pe râu – un gest disperat, dar plin de speranță. Lochebed va deveni sculptorul inimii propriului său fiu, căruia îi va povesti istoria poporului evreu.

Ce privilegiu! Cuvintele mamei, mai târziu, Moise le va scrie pe sulurile Legii și principiile ei de viață îi vor folosi în lucrarea de eliberator al poporului asuprit!

Sensibilitatea se întâlnește apoi cu o altă femeie: fiica faraonului. Deși provenea chiar din familia care dăduse legea morții, mila față de copilul plângând o determină să-l salveze. Empatia ei anulează, în mod simbolic, puterea unei legi nedrepte.

Două inimi sensibile declanșează un lanț de evenimente care va duce la apariția unuia dintre cei mai mari conducători spirituali ai istoriei poporului ales.

Rut – loialitatea care conturează destinul unui rege

Rămasă văduvă și fără sprijin, Rut ar fi putut să se întoarcă la familia ei în Moab. În schimb, alege să rămână lângă soacra ei, Naomi, tot o văduvă săracă. Cuvintele „unde vei merge tu, voi merge și eu” nu exprimă doar afecțiune, ci o hotărâre puternică născută din compasiune.

Rut își părăsește poporul, acceptă incertitudinea și munca umilă de a aduna spice rămase pe câmp pentru a-și hrăni soacra. Această sensibilitate transformată în loialitate o conduce spre o viață binecuvântată: devine soția lui Boaz și bunica regelui David. Empatia ei deschide un drum pe care rațiunea singură nu l-ar fi ales.

Ana – dorința de a dăruia viața unui profet

Ana, femeia fără copii, trăiește o durere adâncă. Văzând copiii altora, inima i se frânge, dar nu se împietrește. Sensibilitatea o împinge spre rugăciune și perseverență. Puterea ei se manifestă nu doar în nașterea copilului mult dorit, ci și în hotărârea de a-l dedica lui Dumnezeu. Așa a devenit Ana – sculptorul sfânt al inimii unui profet. Din suferință se naște curajul unui legământ și apariția unui mare conducător spiritual.

Estera – curajul de a risca pentru un popor

Estera trăiește într-o poziție privilegiată, în casa împăratului, unde ar fi putut să rămână în siguranță și tăcere. Nimeni nu știa originea ei evreiască. Totuși, sensibilitatea față de poporul său o determină să-și risce viața. Prin post, rugăciune și intervenție directă, oprește un genocid. Puterea ei nu izvorăște din autoritate, ci din empatie – acea neliște interioară care nu o lasă să fie indiferentă.

Fetița roabă – compasiunea care deschide drumul vindecării

Printre cele mai discrete, dar puternice exemple biblice se află o fetiță anonimă, luată roabă din Israel și dusă în Siria, în casa lui Naaman, comandantul oștirii siriene. Era o copilă fără libertate, fără statut și fără voce publică. Totuși, sensibilitatea ei nu a fost înăbușită de suferință. Văzând boala stăpânului ei – lepra care îi distrugea viața – fetița nu s-a bucurat de nenorocirea celui ce provenea din poporul dușman. Nu a nutrit resentimente. Din inimă i-a ieșit o frază simplă, dar plină de compasiune: „dacă Naaman ar merge la profetul din Israel, ar putea fi vindecat”.

Acea propoziție rostită de un copil a pus în mișcare un lanț de evenimente care a dus la vindecarea generalului și la recunoașterea Dumnezeului adevărat. Fetița nu a predicat, nu a scris, nu a condus armate. Ea doar a simțit milă și a vorbit. Dar tocmai această sensibilitate a devenit instrumentul prin care o viață a fost restaurată și o inimă a fost deschisă. Puterea ei nu a stat în poziție, ci în compasiune; nu în libertate, ci în curăția intenției. Sensibilitatea nu i-a fost slăbiciune, ci forță tăcută care a schimbat viața unui om influent.

Exemple contemporane ale puterii născute din sensibilitate

Edith – „mama” unor oameni influenți

Nu doar paginile Scripturii oferă astfel de exemple. În anii '90, imediat după Revoluție, o femeie din Germania, Edith, a auzit că în România se strâng ajutoare pentru familii sărace. Deși provenea dintr-o cultură diferită și nu avea legături directe cu acei oameni, empatia a determinat-o să trimită haine, dulciuri și alimente.

Correspondența cu o familie românească i-a întărit dorința de a ajuta.

A continuat ani la rând să trimită pachete, iar mai târziu a venit personal cu mașina încărcată de lucruri necesare.

Copiii ajutați au crescut, au studiat, s-au căsătorit și au devenit oameni influenți. Gesturile ei au fost, pentru multe familii, răspuns la rugăciune și sprijin real în momente critice.

Măriuca – străbunica unui om al lui Dumnezeu

O altă mărturie vine din propria mea familie. Tatăl meu, rămas orfan de război, a fost sprijinit de străbunica sa, Măriuca – o femeie blândă și profund credincioasă. Deși nu avea resurse materiale mari, ea a investit timp, rugăciune și grijă în educația copilului marginalizat.

Rugăciunile și sprijinul ei au avut rezultate neașteptate: tânărul a ajuns la 18 ani în Târgu Mureș, unde a locuit la o familie credincioasă, a fost vindecat de o boală de inimă și și-a schimbat direcția vieții, întâlnindu-L pe Isus. Familia sa a devenit un colț de rai și el a dat naștere unor slujitori ai Domnului. Empatia unei femei simple a devenit forța care a modelat un destin.

Concluzie – sensibilitatea ca sursă de biruință

Femeile sunt adesea considerate dezavantajate prin sensibilitate: suferă mai ușor, par că pierd în confruntări, sunt rănite de uitare și nedreptate. Totuși, această suferință interioară nu este un capăt de drum, ci un declanșator de putere. Din empatie se naște rezistența, din lacrimă apare curajul, iar din milă se pot ridica vieți întregi.

Sensibilitatea nu slăbește femeia – o transformă într-o forță capabilă să schimbe destine, să susțină familii și să aducă lumină acolo unde pare că nu mai există speranță.

Femeia planului divin este modelatoarea inimilor de lângă inima ei. Femeie-sculptor de inimi. Ea va modela universul urmașilor săi, scriind cu cerneala veșniciei bucuria sau durerea lor. În versurile lui Flores

Folsom, acest act creator sună astfel:

*Sunt un sculptor ce lucrează
Într-un tenebros ungher.
Dacă ochii nu-mi veghează,
N-aduc roade pentru Cer.*

*Dacă mâna mea pe daltă –
Tremurând ar luneca,
Vieții ce-ar fi ajuns înaltă
Buzele i-aș fereca.*

*Am unelte mult prea fine
Pentru ochiul omenesc;
Nu le mănuieste-oricine
Nu oricui se potrivește.*

*Însă ele modelează:
Carne, oase, nervi și minți,
Dând un soare de amiază
Ori... un iad cu ochi fierbinți.*

*Doamne, Tu, ce-mi dăruie lutul!
Știi, auzi și poți vedea!
Tu-Nceputul și-Absolutul,
Pleacă-Te spre ruga mea!*

*Limpezește-mi deci privirea,
Mâna zilnic mi-o condu,
Ca sculptând să nasc IUBIREA
Dându-i chipul ce-l vrei Tu!*

Rodica Baci

Mama

între frumusețe și coplesire

Scrisoare de încurajare

Este frumos să fii mămică. Să ai, chiar dacă pentru o vreme, unul două, trei ghemotoace de energie și iubire în casa ta. Să-i iubești și să-i înveți iubirea: iubirea de El, de Dumnezeu, dar și iubirea de oameni, de natură și animale.

Să le zâmbești și să-ți zâmbească. Să îi înveți cum să slujească, să-i ții în siguranță. Să-i simți cum ți se ghemuiesc în brațe și cum timpul se oprește-n loc la joacă. Să își pună mânuțele pe fața ta și inima să-ți dea pe dinafară.

Este frumos să ai casa plină, mâncare bună și o masă mare. Să te iubească soțul și să ai bucurie. Să ai casa curată, hainele aranjate linie în dulap. Să fie și flori proaspete în vază.

Să le fii model, să le citești Scriptura și să nu uiți de rugăciune. Și ce imagine frumoasă: la ceas de seară, după o zi de trudă, o mamă cu ai ei pui în brațe, un tată citind Cuvântul – apoi toți în rugăciune. O imagine ce bucură inima cerului.

Să-i vezi cum cresc, cum învață să citească, să scrie, să-și facă prieteni. Să stai pe margine și să vezi cum te aleg pe tine. Cum cântă și cum citesc cu voce tare. Să ți-i laude profesorii. Sau neamurile. Să te bucuri când vezi cum povestesc cu bunicii.

Și este, da, într-adevăr frumos. Să fii mămică.

Dar e coplesitor. Când se adună nopțile albe și când lovește boala. Când dinții dor și lacrimi curg. Când alții vor „s-ajute” și fac doar rău prin sfaturi necerute, bârfe și judecăți. Când te dor toate, ai face și ai spune, dar rămâi doar la a plânge. Când vrei să-i strângi pe ai tăi și sper Cer să mergi și apar piedici, lovituri și greutate. E coplesitor când stai și suspini lângă patul unui copilaș cu febră, vărsături. Și stai și legeni, mângâi și alini. Să vrei să-ți crești copiii cu zâmbet cald, ochi senini și inima curată, iar lumea cu-al ei întuneric lovește din toate părțile.

E greu, dureros, trist și aproape imposibil să explici copiilor că a fost un bebe și nu mai e. Că a plecat. Și cum să le explici unde sau de ce când nici tu nu înțelegi? Când rana e adâncă și se vindecă încet. Sau se va vindeca vreodată? Dar poate nici nu trebuie să înțelegi. Și e destul să accepți.

Și e frumos, dar și coplesitor să fii mămică. Dar vine o vreme când n-or mai fi mânuțe pe oglindă. Nici jucării aruncate peste tot. Când vor sta toate drepte, exact unde le pui. Când vor fi mari și poate chiar la „casa lor”. Și casa nu va mai fi mereu plină. Și masa goală adeseori. Când nu mai speli și-mpături haine de simți că-ți cad mâinile jos. Vine o vreme când a fi casa lună și ai timp, timp, timp de slujire mai multă, de prietene, plimbări, discuții.

Și asta e frumos. Dar poate fi coplesitor.

Daniela Felecan

mămică a 4 copilași (9 ani, 6 ani, 6 luni și un îngeraș acolo-n cer...)

Dragă mămică, știu, e greu. E mult, ai oboseț, nu dormi, uiți să mănânci. E lumea asta în viteză, tehnologie peste tot, ieșiri, fotbal, balet, înot. Zeci de drumuri la grădiniță, școală, săli de sport. Și pauza — ce pauză? Și știu, vrei doar o rugăciune lungă să-ți verși inima la Tata, să termini cartea începută de 3 luni, cafeaua caldă și un somn bun. Știu, cunosc. Pentru că și eu vreau.

Dar scumpa mea, e doar sezon.

E o perioadă care trece.

Și-ți va fi dor...

Nu am ajuns încă acolo, știu și eu de la mămică mea. Așa că ia ce poți mai mult din ea, e o perioadă, trece înte. Și vei dormi iar mult. Și vei citi. Te vei plimba. Și vei tângi după perioada când erai totul lor, o lume plină de culoare, viață, bucurie și energie.

Și da, este coplesitor să fii mămică.

Dar și frumos! Ah, ce frumos!

Ce bucurie! Ce har pe care nu-l primește oricine, deși mulți și-l doresc.

Așa că, bucură-te, draga mea.

Zâmbește și iubește.

"Doamne, iată roaba Ta.
Facă-mi-se după voia Ta cea bună,
plăcută și desăvârșită."

Dialog cu Dumnezeu

cu ocazia primirii celui de-al cincilea copilăș...

— Doamne, încă o sarcină? Dar oare e bine la vârsta mea? Mai poate duce corpul meu?... Mă văd atât de slăbită...

— Eu am binecuvântat pântecul unor femei sterpe și aflate la bătrânețe să nască. Eu sunt Creatorul; viața și suflarea și mișcarea. Eu sunt Dumnezeu Sarei și al Elisabetei. Eu nu M-am schimbat. Cunosc fiecare celule din corpul tău și niciun fir de păr din cap nu-ți cade fără ca Eu să știu. Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. Nu te teme de neputință.

— (2) Doamne, dar nu îmi dai libertatea să decid eu câte sarcini să port? Știi că nu mai era în planurile mele acest copil...

— Atunci când te-ai rugat și ai cântat că Mi te dai pe tine cu tot ce ești, ai pus vreo excepție în paranteză? Eu sunt Stăpânul tău și te-am răscumpărat cu un preț; nu îți mai aparții ție și nu poți face tot ce voiești. Planurile Mele sunt mult prea mari în comparație cu gândurile tale. Tu te limitezi la o familie, Eu gândesc generații întregi. Ai încredere în Mine, ai încredere în suveranitatea Mea. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Eu sunt un Stăpân bun. Nu te teme de robia iubirii Mele.

— (3) Doamne, dar Tu știi cât de frică îmi este de naștere! Și acum sunt într-un oraș nou, într-un spital necunoscut... Dacă nu voi supraviețui? Dacă rămâne Bogdan singur și copilășii mei rămân fără mamă?

— Nimeni nu are de purtat mai mult decât poate duce, iar Eu, care sunt credincios, nu voi îngădui ceva peste puterile voastre și, împreună cu încercările, am pregătit și mijloacele ca să ieșiți din ele, ca să le puteți răbda. Eu am fost, sunt și voi rămâne Tatăl orfanilor și al văduvelor. Eu îi iubesc pe acești copii mai mult decât îi iubiți sau îi veți iubi voi vreodată. Eu sunt Alfa și Omega. Cu Mine începe și se termină totul. Eu sunt viața și învierea, și toate zilele vieții voastre sunt scrise în Cartea Mea înainte să fi fost vreuna din ele. Nu te teme de momentul nașterii sau de moarte, dacă va veni.

— (4) Doamne, dar uite câte probleme am cu sarcina... uneori cred că mă vei lăsa cu pântecul gol...

— Chiar și dacă s-ar întâmpla așa, Eu rămân bun și plin de îndurare. Dragostea Mea în Hristos nu are margini față de tine și față de acest copil. Eu dau și tot Eu iau la timpul potrivit. Matematica cerului este diferită de a ta. Eu rămân suficient oricărei ființe, oricâte ar pierde pe acest pământ. Eu sunt Dumnezeuul transcendent. Eu nu sunt o iubire între alte iubiri și nu sunt o completare a fericirii cuiva. Eu sunt Singura Iubire și singura Fericire. În Mine ai totul deplin. Nu te teme de pierdere.

— (5) Doamne, dar nu avem cea mai ușoară situație financiară, nu avem o căsuță a noastră și este și criza economică, și războaiele acestea aproape de graniță...

— Fiecare mielusel vine cu pășunea lui. Eu hrănesc vrăbiile și îmbrac crinii, iar tu ai deja patru copii. Ai văzut credincioșia Mea. A dus vreunul dintre ei lipsă de ceva? Eu sunt Dumnezeuul care poartă de grijă. Eu sunt generos și vrednic de încredere. Eu sunt bogat și la Mine se găsește belșug. Ale Mele sunt cămările cerului și ale pământului. Nu am hrănit Eu un popor întreg cu mană în pustie timp de 40 de ani? Hainele nu li s-au rupt și încălțăminte nu li s-a tocit. Și nu au biruit copiii lor pe uriași? Nu am fost Eu adăpost și scut pentru toți copiii Mei? Eu sunt Același ieri, azi și în veci. Nu te teme de viitor.

— (6) Doamne, dar sunt atâtea femei în jurul meu care nu pot avea copii, care ar găti mai bine ca mine, ar avea mai mult timp și îndemănare... Nu ar fi fost bucuria mai mare dacă le-ai fi binecuvântat pe ele? Mă simt uneori judecată de oameni...

— Eu sunt generos cu fiecare. Eu am pentru fiecare o măsură de har și de slujire. Eu am pentru fiecare un plan desăvârșit și o cale a transformării. Ție o moștenire plăcută ți-a căzut la sorți și o frumoasă moșie ți-a fost dată.

Dă slavă că așa am găsit Eu cu cale să lucrez în dreptul tău! Eu sunt Scutul tău și răsplata ta cea foarte mare. La fel sunt și pentru ele — scut și răsplată. Nu te teme de oameni sau de judecata lor. Sunt doar cioburi între cioburile pământului. Eu sunt Olarul.

— (7) Doamne, voi avea eu înțelepciune în educarea lor?... Mă văd așa de slabă...

— Ce bine că ai Dreptarul învățăturilor scris în mod desăvârșit chiar de Mine, nu-i așa? Ce bine că am lăsat „curricula” perfectă pentru toate mamele în cele 66 de cărți. Ce bine că poți citi ce era de la început și poți povesti ce ai înțeles. Tot ce ai citit și ai experimentat în viața ta până acum cu privire la Cuvântul vieții trebuie să le povestești copiilor tăi. Eu sunt înțelepciunea care vine de sus. Cuvintele Mele sunt Duh și viață. Dă-le mai departe. Nu te teme să-i înveți tot ce ai primit de la Mine, scris de mâna Mea și sub insuflarea Duhului Sfânt.

— (8) Doamne, ce lecție am de învățat prin acest context neașteptat?

— Trebuie să cunoști și să iubești atributele Mele înainte să scrii despre ele. Cunoaște-Mă, iubește-Mă, ascultă-Mă și apoi povestește-Mă mai departe.

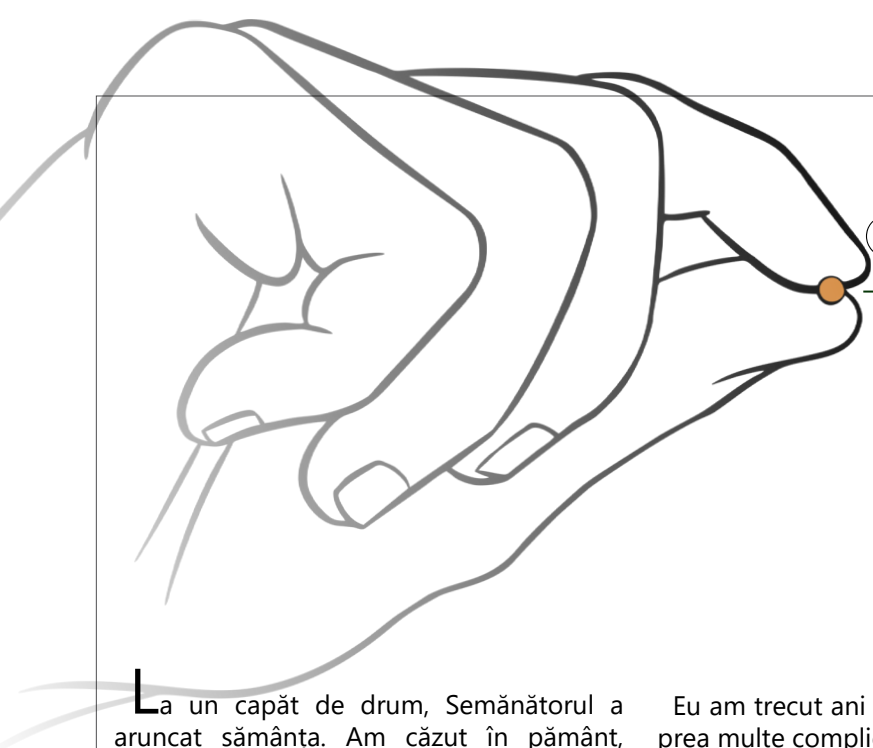
— Doamne... ..?

— Fiica mea... ..!

Am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă. Iartă-mi îndrăzneala și necredința.

Doamne, iată roaba Ta.
Facă-mi-se după voia Ta cea bună,
plăcută și desăvârșită.

Eliza Damaris Tîlvăru (foto)

Cât un grăunte de muștar

Povestea mea nu e cu nimic mai deosebită ca a ta.
Poate că povestea ta chiar e mai dură și mai plină
de durere decât a mea.
Dar ambele povești încep așa...

La un capăt de drum, Semănătorul a aruncat sămânța. Am căzut în pământ, crezând că am murit. A durut întunericul și lipsa soarelui. Ne-am simțit lipsite de apă sau înghețate când gerul era prea adânc.

Da, atunci când te simțai că ești părăsită de toți, când ai stat pe jos în baie plângând în hohote, când ai încercat să te smulgi din mâna abuzatorului tău, când ai ieșit plină de dureri și confuză din mașina răsturnată, când doar tu știi prin câte ai trecut...

Așa au trecut poate luni de zile de frig, lipsuri, dureri. Perioade lungi când cei din jur râdeau de suferința ta.

Dar acolo, în pline suferințe, când am crezut că suntem îngropate, când am crezut că nu avem scăpare, cu o ultimă răsuflare am spus: „Doamne, al Tău e totul.” Acolo a început rodirea noastră spirituală... Acolo inimile noastre au început să încolțească, în mijlocul suferinței, când am cedat totul în mâna Creatorului și când am văzut că El este scăparea noastră, nu Cel care ne pedepsește.

Așa am aflat că încercările sunt menite să ne crească, să învățăm să rodim și să fim adânc ancorate în Stânca care este Hristos.

Când am crezut că Semănătorul ne-a aruncat obraznic la margine de drum, de parcă nu eram bune de nimic, iată că El ne-a semănat la timpul potrivit. Lipsa celor din jur ne-a ajutat să înțelegem că depindem de El cu tot ceea ce avem. Că nu soarele, nu oamenii, nu vântul, nu ploaia, ci El este Cel care vede de creșterea noastră.

Sămânța noastră de muștar a încolțit. Încet, încet am făcut rădăcină, într-un pământ ce își dă rodul la timpul potrivit. Noi, noi suntem acel rod. Poate credeai că sămânța ta e mică și neînsemnată, dar e perfect potrivită să crească în credință.

Vezi, poveștile noastre seamănă mult.

Chiar dacă am crescut și creștem diferit, creștem la timpul potrivit.

Eu am trecut ani de zile prin suferințe trupești, cu diagnostice grele și prea multe complicații.

Pământul meu au fost paturile de spital; retrasă de lume, cu plapuma pe cap, plângeam în hohote, crezând că Semănătorul m-a uitat. Tot speram să vină să mă scoată la suprafață, dar parcă cădeam și mai adânc în pământ.

Am căzut așa de tare încât am atins apa și, cu capul sub ea, fără aer, speram să mor acolo. Dar Semănătorul a trimis ajutor și m-a ridicat să respir. Mi-am cerut iertare că am încercat să stau în apă și să renunț la viață, cu speranța că se vor termina durerile.

Atâta am stat în pământ până ce am cedat totul în mâna Semănătorului.

Când tot ceea ce avusesem — puteri, speranțe și resurse — am pus în mâinile medicilor, am întors privirea spre El și am cerut ajutor.

Grăuntele meu de muștar a încolțit prin saloane, în misiune, când nu mai aveam nimic.

Am aflat că El poartă de grijă și că știe ce are de făcut. Când am ieșit la suprafață, aveam deja rădăcina adăpată din Apa Vie și prinsă tare în stâncă. Treptat am crescut și am ajuns un copac unde alții se adăpostesc. Prețul? „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18)

Vezi tu, sămânța mică de muștar — credința ta — crește în suferință, necaz și lipsuri, adânc plantată în pământ. Nu va crește la soare și într-un mediu în care pare că ar trebui să fie plantată. Sămânța se plantează acolo unde Semănătorul știe că va crește.

Prin El și pentru El a crescut planta. Și când credeam că nu sunt îndeajuns încât să mut munții din loc, am aflat că se poate. Sămânța mea crescută face plante și alte semințe. Semințele cresc și fac rădăcini. O rădăcină puternică dărmă pietre, dealuri și case. Mai multe rădăcini mută din loc și munții.

Poveștile noastre seamănă. Aceeași poveste o avem toate.

Dar nu toate ajung să prindă rădăcini și să facă rod dacă nu se lasă în grija Semănătorului.

Poate te simți acum îngropată și fără putere. Respiră și pune totul în mâna Celui ce te-a semănat. El știe anotimpul în care ești. Ascultând de El, poți înflori și face rod, lasă credința ta să crească.

Roadele tale? Ei bine, din ele se satură cei ce au nevoie de hrană. Roadele tale nu sunt pentru tine, să te hrănești tu, ci să-i hrănești pe cei în nevoie: „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe duce la bun sfârșit.” (Psalmul 1:3)

Poveștile noastre continuă cu rod. Cât un grăunte de muștar, atât ai nevoie. O sămânță mică, care are nevoie să crească ca să mute ceva din loc, să schimbe ceva, să hrănească.

Eu am învățat să trăiesc prin Hristos și mă laud în El, căci tot meritul și toată slava sunt ale Lui. Am uitat durerea de sub pământ și suferința de atunci. Nu le simt ca o povară, ci văd cât de minunat am fost plantată.

Deși port încă cu mine durerile și suferințele, am învățat că ele nu mă țin departe de a face rod și de a-L arăta pe El, Semănătorul meu. Sunt suferințe trupești care rămân aici, pe pământ. Le consider praful de pe tulpină, care se mai lipește de mine când plouă, praful bătut de vânt, care se spală cu ploaie de sus — tot la momentul potrivit.

După cum vezi, draga mea, Semănătorul știe când să semene, când vei da rod, când să aducă ploaie să te spele și lângă ce ape să te adape. Ai deplină încredere în El, căci Cel care a început în tine această minunată lucrare o va duce la bun sfârșit. Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” (Marcu 11:22-24)

Ce ai tu de făcut? Să te încrezi în El și să te bucuri de perioada în care ești. Departe de lume, acolo, în pământ, ai ocazia să crești lângă Dumnezeu.

Nu te lăsa copleșită și mințită că ești menită pentru suferință sau că treci prin aceste lucruri pentru că le meriți, că ești prea păcătoasă ca să fii iubită.

Da, suntem păcătoase și suferim din cauza păcatului. Dar în Hristos, prin jertfa Lui, poți găsi iertare și răscumpărare și să devii o păcătoasă iertată, copila Sa. Așa ajungi să crești, iar suferința ta de o clipă să fie o mărturie și o încurajare pentru cei ce trec acum prin semănare.

Rămâi doar tu și El, departe de zgomotul de la suprafața pământului, ca mai apoi, când crești la suprafață, să fii deja înrădăcinată în El, să crești în credință și în dragoste încât să fi o binecuvântare pentru cei din jurul tău.

Lavinia Jinar (foto)
(Tribul mic al lui Daniel)

*„Și chiar dacă aș avea darul prorociei
și aș cunoaște toate tainele și toată
știința, chiar dacă aș avea toată credința,
așa încât să mut și munții,
și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.”
(1 Corinteni 13:2)*

Despre iertare

și capcana ofensei

Avem multe momente în viață în care oamenii ne rănesc, ne dezamăgesc sau își încalcă promisiunile. Uneori rănilor pe care ni le provoacă cei din jur sunt atât de constante și de adânci (fie intenționate sau neintenționate), încât ne fac să ne pierdem speranța în relații autentice, duhovnicești, așa cum am fi înclinate să credem că trebuie să aibă loc în Trupul lui Hristos. Relațiile se răcesc, ofensa se adună... iar singurul care are de câștigat din acestea este Satan.

Cel care nu își încalcă niciodată promisiunile dorește să ne eliberăm de capcana ofensei, pentru că aceasta este o tactică a Satanei de a ne ține legate în neiertare, ca Dumnezeu să nu poată să ne folosească pe deplin, iar discernământul nostru să fie compromis.

Mereu dorința lui Dumnezeu va fi restaurarea „atât a prietenilor noștri, cât și a dușmanilor noștri”. Scopul nostru ar trebui să fie a ajunge să-i vedem așa cum îi vede Dumnezeu pe cei care ne-au rănit – să recunoaștem că au greșit, dar să îi privim cu dragoste și să dorim îndreptarea și restaurarea lor. Așa ne recomandă Domnul Isus în Matei, capitolul 5 cu versetul 44: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”. Cât timp suntem pe acest pământ, noi „nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânirilor, a autorităților și a puterilor acestui veac întunecat, împotriva duhurilor rele din locurile cerești” (Efeseni 6:12). Uneori oamenii ne greșesc din cauza lipsei de „veghere”, fiind astfel implicați, fără să conștientizeze, în planul de atac spiritual care ne-a vizat.

Deși poate fi greu, iertarea este foarte importantă. Totuși trebuie să fim atente ca aceasta să nu vină din mândrie, dintr-un sentiment de superioritate – căci fiecare dintre noi are nevoie de iertare din partea altora la un moment dat – ci dintr-o inimă sinceră care cunoaște iertarea pe care Dumnezeu i-a arătat-o la rândul ei.

În anul 2003, criminalul în serie american care a ucis zeci de femei în anii '80 și '90, Gary Leon Ridgway, a pledat vinovat pentru 49 de crime (deși acestea au fost mult mai multe) și a fost condamnat la 49 de pedepse pe viață fără eliberare. În timpul audierii de condamnare, rudele victimelor au fost invitate să vorbească în fața lui. Majoritatea și-au descărcat furia și durerea, spunându-i foarte multe lucruri dure. Totuși, tatăl uneia dintre fetele ucise i-a spus: „Domnule Ridgway... sunt aici persoane care te urăsc... eu nu sunt una dintre ele. Ai făcut dificil să trăiesc ceea ce cred... și anume să iert așa cum spune Dumnezeu... Ești iertat.” După aceste cuvinte, Ridgway s-a emoționat și a început să plângă.

Dragostea lui Dumnezeu manifestată printr-o iertare sinceră sensibilizează inimile și permite Duhului Sfânt să facă cercetarea.

Dacă ai în viața ta o situație în care ai fost ofensată, decide să renunți la resentimente, să ierți și să îl lași pe Mântuitorul tău să îți vindece inima.

Dacă Isus s-ar fi simțit ofensat de comportamentul oamenilor care L-au condamnat la moarte și ar fi ales să nu creadă din toată inima afirmația: „Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac!”, Și-ar mai fi împlinit Tatăl planul prin intermediul Lui? Am mai fi putut să avem parte de darul minunat al lui Dumnezeu?

Dacă Isus, Dumnezeu Însuși, nu Și-a permis acest lucru, de ce am crede că noi avem dreptul să rămânem ofensate?

**„Și ne iartă nouă greșelile noastre,
Precum și noi iertăm greșelile noastre.”**

Andreea Budai (foto)

„Și ne iartă nouă greșelile noastre,
Precum și noi iertăm greșelile noastre.”

Oglinda unei mame împlinite

„Copiii ei se scoală și o numesc fericită;
bărbatul ei se scoală și-i aduce laude.”
(Proverbe 31:28)

O mamă împlinită este unul dintre cele mai mari daruri pe care o familie le poate avea. Ea nu este doar cea care îngrijește, organizează, spală sau face de mâncare; este mult mai mult de atât. Este inima care dă ritm casei. Starea ei lăuntrică se răsfrânge în mod direct asupra atmosferei din familie, asupra copiilor și asupra relațiilor din casă.

Scriptura ne arată valoarea unei mame care trăiește din plin, cu bucurie și echilibru:

„Copiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude.” (Proverbe 31:28)

Această fericire nu este rezultatul unei vieți trăite în perfecțiune, ci al unei inimi îngrijite, întărite și așezate corect înaintea lui Dumnezeu. O mamă împlinită este cea care oferă dragoste fără epuizare, slujește fără amărăciune și educă într-o stare de pace și răbdare. Ea știe că împlinirea ei nu este egoism, ci o responsabilitate sfântă dată de Dumnezeu. Când mama este bine, întreaga familie știe acest lucru.

Biblia ne amintește într-un mod atât de deosebit că starea inimii influențează viața profund: „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.” (Proverbe 17:22)

Când o mamă nu este fericită, când trăiește sub povara presiunii, a frustrării, a oboselii sau a neîmplinirii, acest lucru se poate reflecta în tensiune, lipsă de răbdare, răcirea relațiilor și pierderea bucuriei slujirii. Nu pentru că mama nu ar iubi suficient, ci pentru că a uitat că și ea are nevoie să fie hrănită sufletește. Dumnezeu ne învață în Scriptură că noi, mamele, nu trebuie să ne ducem poverile singure. El ne invită la El așa cum suntem, chiar cu oboseala și neputințele noastre: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28)

Rugăciunea devine locul unde mama se reîncarcă, unde primește pace, claritate și putere nouă. În rugăciune, ea învață să lase controlul și să creadă că Dumnezeu lucrează chiar și atunci când ea simte că nu mai poate.

Slujirea, la rândul ei, nu este menită să izvorască din gol, ci din plinătate: „Fiecare să slujească după darul pe care l-a primit.” (1 Petru 4:10)

O mamă care slujește dintr-o inimă împlinită transmite credință vie, nu obligație. Copiii ei nu vor învăța doar din cuvinte, ci din exemplul unei vieți trăite cu sens și bucurie pentru Creator. Chiar și lucrurile simple ale vieții de zi cu zi pot deveni sfinte și frumoase atunci când sunt trăite cu adevărat în prezența Domnului: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul.” (Coloseni 3:23)

Într-adevăr, nimeni nu poate trăi „din toată inima” atunci când este obosit și neîngrijit spiritual. De aceea, o mamă are nevoie de timp personal cu Dumnezeu — acolo, în cămăruța ei, dar și lângă copiii ei; poate spălând vase, împăturind haine sau în mijlocul provocărilor zilnice. Este important ca o mamă să știe unde să alerge când se simte obosită și epuizată.

O mamă împlinită nu este o mamă care nu are lupte deloc. Ea își permite să fie om, nu doar mamă. Iar această autenticitate naște o familie echilibrată, în care dragostea, pacea și credința cresc sănătos.

Rugăciune pentru mamele obosite

Doamne, ești un Tată bun și plin de îndurare. Venim înaintea Ta cu mamele care au obosit — obosite nu de iubire, ci de purtat poveri singure; obosite nu de copii, ci de a fi mereu puternice, mereu disponibile, mereu ultimele pe listă. Tu le cunoști pe nume. Tu ai văzut începuturile lor, visurile cu care au pornit, rugăciunile șoptite pe genunchi și lacrimile căzute în ascuns.

Doamne, sunt mame care nu mai știu cum să ceară ajutor. Sunt mame care zămbesc în fața celorlalți, dar se frâng în taină; care se simt vinovate când se opresc și insuficiente chiar și atunci când dau tot ce pot.

Adu-Ți aminte de ele, Doamne. Adu-Ți aminte că sunt făptura mâinilor Tale, nu doar slujitoare, nu doar sprijin, ci fiice prețioase, alese de Tine și iubite.

Tu ai spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Astăzi le aducem pe toate înaintea Ta și Te rugăm să le dai odihna pe care numai Tu o poți da.

Doamne, revarsă pace peste mințile lor, liniște peste inimile lor și claritate peste pașii lor. Învață-le că nu trebuie să facă totul și nu trebuie să fie perfecte, ci arată-le că harul Tău este suficient. Ridică-le atunci când se simt slabe și amintește-le că puterea Ta se arată desăvârșită în slăbiciune. Ajută-le să lase jos poverile care nu le aparțin, așteptările nerealiste și orice vinovăție care le apasă. Învață-le că orice comparație fură bucuria.

Binecuvântează casele lor cu pace, copiii lor cu înțelepciune și relațiile lor cu dragoste. Fă ca din liniștea restaurată în inima mamei să curgă viață peste întreaga familie.

**În Numele lui Isus ne rugăm. Amin.
Alina Deac (foto)**

„Orice amărăciune,
orice iuțime,
orice mânie,
orice strigare,
orice clewetire și
orice fel de răutate să
piară din
mijlocul vostru”

(Efeseni 4:31)

Otrava din paharul de cristal *povara neiertării*

Se spune adesea că neiertarea este ca și cum ai bea otravă, sperând că celălalt va muri. Este o imagine dură, dar reflectă realitatea pe care o trăim atunci când refuzăm să lăsăm o ofensă să plece. Realizăm că suntem prinși într-un mecanism care ne consumă din interior, transformând prezentul într-un ecou al durerii trecute.

Neiertarea nu este doar o stare sau un sentiment, ci o formă de sclavie emoțională și spirituală. Atunci când purtăm pică, rămânem legați printr-un cordon ombilical de durere de persoana care ne-a greșit. Deși am vrea să fim departe de cel care ne-a rănit, prin faptul că refuzăm să renunțăm la amărăciune îi oferim celui om un loc „de cinste” în mintea și în inima noastră.

Biblia este tranșantă cu privire la această situație: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clewetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru” (Efeseni 4:31). Apostolul Pavel nu ne dă acest îndemn promițându-ne că durerea va fi anulată, ci pentru că știe ce efect are amărăciunea în viețile noastre. Ea ne fură pacea și liniștea și ne degradează calitatea vieții, transformându-ne din oameni creați pentru bucurie în paznici ai propriilor răni și dureri.

Omeneste vorbind, dorința de a vedea pe cineva „plătind” pare un act de dreptate. Simțim că, dacă celălalt ar suferi măcar o parte din ceea ce am suferit noi, balanța s-ar echilibra. Aceasta este însă marea iluzie a răzbunării. În realitate, răzbunarea — fie ea un gest concret, fie doar un gând ascuns de satisfacție la eșecul celui alt — ne forțează să devenim oglinda celui care ne-a rănit. Ca să te răzbuni, trebuie să cobori în același întuneric. Răzbunarea ne promite eliberare, dar ne oferă doar o goliciune și mai mare. Ea ne reduce viața la o singură dimensiune: cea a ofensei.

Apostolul Pavel avertizează: „Nu vă răzbunați singuri, preaiubiților, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu...” (Romani 12:19). Când încercăm să fim noi judecătorii, ne asumăm o povară prea grea pentru umerii noștri. Ne așezăm pe un scaun care nu ne aparține. Încercăm să luăm locul lui Dumnezeu.

Neiertarea este un consumator imens de energie, de bucurie și de vitalitate. Ea ne împinge să reținem scena dureroasă iar și iar. Această „retrăire” ne fură somnul, ne alterează relațiile cu ceilalți și ridică un zid în fața relației cu Dumnezeu. De fapt, se răsfărge în toate domeniile vieții noastre și ne îndreaptă, încet, dar sigur, spre faliment interior.

Când rămânem blocați în neiertare, ne pierdem libertatea de a fi noi înșine. Devenim, în schimb, suma nedreptăților care ni s-au făcut. Chiar dacă nu ești încă pregătită pentru pasul iertării, poți face un prim pas: acela de a nu mai purta singură această greutate. Poți încerca un exercițiu de sinceritate înaintea lui Dumnezeu:

- Identifică „datoria” – la o foaie de hârtie și scrie numele persoanei care te-a rănit. Notează clar ce simți că ți-a luat: „mi-a luat demnitatea”, „mi-a luat liniștea”, „mi-a furat încrederea”.

- Recunoaște povara – În loc să încerci să fii „tare”, scrie cât de mult te doare această neiertare. Recunoaște înaintea lui Dumnezeu că acest „pahar de otravă” te epuizează.

- Predă dosarul – Spune-l lui Dumnezeu: „Doamne, nu mai pot să port această judecată. Mă epuizează să caut dreptatea prin forțele mele. Îți predau Ție acest dosar. Tu ești Judecătorul drept; ocupă-Te Tu de această situație, pentru că eu am nevoie să respir din nou.”

- Distruge foaia – Rupe foaia ca pe un gest simbolic de încetare a urmăririi datornicului prin propriile tale resurse.

A lăsa „loc mâniei lui Dumnezeu” nu înseamnă că ceea ce s-a întâmplat este în regulă. Înseamnă doar că refuzi să mai fii prizonierul unei răni care îți distruge prezentul. A recunoaște că porți povara neiertării nu este un semn de slăbiciune, ci un act de curaj spiritual.

Dumnezeu nu ne cere să renunțăm la amărăciune pentru că durerea noastră nu ar conta, ci pentru că noi contăm prea mult pentru El ca să ne lase să ne risipim inima în umbra unei ofense.

Alege astăzi să nu mai bei din paharul de otravă al resentimentului. Pacea care „întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7) nu poate locui într-o inimă ocupată de rămășițele unei bătălii vechi. Este timpul să pășești pe calea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru tine — o cale în care nu mai ești definită de ceea ce ți s-a făcut, ci de ceea ce ești în ochii Lui: o fiică iubită, chemată la libertate și la o viață din abundență.

Mia Pop
Biserica „Noul Legământ”, Târgu Mureș

5 Întrebări esențiale

pentru viața femeii creștine

O cercetare a inimii prin ochii a cinci femei ale Bibliei

Femeia creștină trăiește la intersecția dintre roluri, relații, așteptări și chemare divină. De multe ori, întrebările ei sunt mai grele decât răspunsurile pe care le primește. Scriptura nu ne oferă definiții abstracte despre feminitate, ci vieți reale. Femei care au iubit, au pierdut, au ales, au tăcut, au vorbit, au slujit și au suferit – în contexte istorice și culturale radical diferite de ale noastre, dar cu aceleași frământări ale inimii.

Vă invit la un dialog: cinci întrebări esențiale pentru viața femeii creștine, iar răspunsurile vin din viața a cinci femei ale Bibliei: Rut, Abigail, soția profetului Ezechiel, Maria și Priscila.

Ele nu ne oferă rețete rapide, ci ne invită într-un dialog al inimii – un dialog care, dacă este luat în serios, poate aduce înnoire.

1. Unde îmi este locul când viața se destramă?

Rut sau credința care merge înainte

Rut este într-o situație foarte grea. Este femeie, este străină, este văduvă. În lumea antică, aceste trei realități însemnau vulnerabilitate maximă. Cultura moabită, din care provenea, era privită cu suspiciune de israeliți, iar religia ei era idolatră. Când soțul ei moare, Rut pierde nu doar iubirea soțului, nu doar soțul, ci și identitatea socială. În cultura ei, viitorul unei femei văduve depindea de familia bărbatului. Dar familia soțului ei nu mai există. Naomi, soacra ei, este săracă, fără perspective. Din punct de vedere omenesc, a o urma pe Naomi este o alegere irațională.

Întrebarea lui Rut este una existențială: unde îmi este locul acum? Să mă întorc la ce cunosc sau să merg spre necunoscut cu un Dumnezeu pe care abia îl descopăr? Răspunsul lui Rut este o declarație de legământ, nu de conveniență: „Unde vei merge tu, voi merge și eu... poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu” (Rut 1:16).

Rut nu îl urmează pe Dumnezeu pentru beneficii imediate. Îl urmează pentru că îl recunoaște ca adevăr. Relația ei cu Dumnezeu se clădește prin muncă smerită, prin ascultare tăcută, prin răbdare.

Dumnezeu o onorează, așezând-o în linia genealogică a Domnului Isus. Când tot ce cunoști se destramă, Dumnezeu te întreabă dacă ești dispusă să mergi cu El fără harta viitorului. Locul tău nu este definit de pierdere, ci de legământ.

2. Când este bine să vorbesc și când este înțelept să tac?

Abigail sau curajul discernământului

Abigail trăiește într-o lume a onoarei masculine și a violenței legitime. Este căsătorită cu Nabal, un om bogat, dar lipsit de caracter. În vremea aceea, o femeie nu își confrunta soțul și nu lua inițiative fără permisiunea lui. Tăcerea era considerată virtute.

Criza izbucnește când Nabal îl umilește pe David. Răzbunarea este iminentă. Abigail știe că o tăcere „cuminte” va aduce moartea, distrugerea familiei. Întrebarea ei devine una morală: este tăcerea mea ascultare de Dumnezeu sau frică de oameni?

Abigail alege să vorbească. Dar nu impulsiv. Ea acționează cu rapiditate, cu daruri și cuvinte pline de înțelepciune: „Domnul te-a oprit să verși sânge și să-ți faci singur dreptate” (1 Samuel 25:26).

Abigail nu își denigrează soțul în public, dar nici nu îi acoperă nebunia. Relația ei cu Dumnezeu se vede în discernământul spiritual: știe că Dumnezeu este Judecătorul suprem.

Nu orice tăcere este virtute și nu orice vorbire este rebeliune. Femeia care umblă cu Dumnezeu primește înțelepciunea de a ști când o voce rostită cu blândețe poate opri distrugerea.

3. Pot rămâne credincioasă când Dumnezeu îmi cere tăcere în durere?

Soția lui Ezechiel sau credința fără explicații

Nu știm numele soției profetului Ezechiel. Această absență a detaliilor nu îi diminuează valoarea, ci îi adâncește mesajul. Ea trăiește în exilul babilonian, o perioadă de dezrădăcinare, necaz și confuzie spirituală. Nu este ușor să fii soția unui profet prin care Dumnezeu vorbește în moduri atât de neobișnuite. Dar cât de iubită este ea de către Ezechiel!! Dumnezeu spune că ea era „desfătarea ochilor lui” Ezechiel. Dar, vine o zi... când Dumnezeu spune lui Ezechiel: „Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jalești, nici să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea.” Și profetul continuă scurt: „Vorbisem poporului dimineața, și seara mi-a murit nevasta.” O lovitură năprasnică! Viața femeii iubite a devenit un semn profetic. Ce preț mare! Mai mult Dumnezeu îi cere profetului să-și ducă durerea în tăcere. Viața soției lui Ezechiel a fost așezată de Dumnezeu într-un plan mai mare decât ea însăși. Existența ei, cu toată frumusețea și fragilitatea ei, a devenit un semn.

Uneori, Dumnezeu lucrează nu prin explicații, ci prin vieți care vorbesc fără cuvinte. Întrebarea care rămâne și care ne cercetează este una grea: dacă Dumnezeu ar lucra prin viața mea într-un mod pe care nu îl pot controla și nu îl pot înțelege, L-aș mai crede bun? L-aș mai crede drept? Acestea nu sunt întrebări ale necredinței, ci ale unei inimii care caută adevărul în mijlocul durerii.

Nu suntem chemate să dăm sens suferinței prin explicații grăbite și nici să o înlănțim cu fraze frumoase.

Suntem chemate să ne așezăm cu smerenie înaintea unui Dumnezeu care vede mai mult decât vedem noi, care cunoaște sfârșitul de la început și care rămâne credincios chiar și atunci când tace.

Există dureri care nu primesc răspuns pe pământ și pierderi care nu pot fi lămurite în cuvinte omenesti. Dumnezeu nu este mai puțin prezent atunci când nu vorbește. Tăcerea Lui nu înseamnă absență, ci, uneori, o lucrare adâncă, nevăzută. Iar în astfel de momente, dovada unei credințe profunde nu este lipsa lacrimilor, ci puterea de a rămâne în picioare, sprijinită de El, chiar și atunci când nu înțelegi de ce.

4. Ce aleg când sunt copleșită: performanța sau prezența?

Maria sau odihna care vindecă

Maria trăia într-o vreme în care rolul femeii era bine conturat: casa, ospitalitatea și munca nevăzută din spatele ușilor. A sta la picioarele unui rabin era un gest rezervat bărbaților. Când Isus intră în casa lor, Maria face o alegere care sfidează normele culturale: se oprește, se așează și ascultă. Întrebarea ei atinge inima multor femei: am voie să stau înaintea lui Dumnezeu fără să simt presiunea lucrurilor neterminate? Marta o judecă, dar Isus o apără: „Maria și-a ales partea cea bună” (Luca 10:42).

Maria ne arată o inversare profundă a valorilor obișnuite: ea alege prezența înaintea performanței. Într-o lume obsedată de rezultate, Maria se așază la picioarele lui Isus și învață că relația cu Dumnezeu este una de ucenicie, nu de productivitate. Dumnezeu nu ne iubește pentru ceea ce realizăm, ci pentru că îi aparținem. Valoarea noastră nu se măsoară în activitate, ci în identitate. Odihna la picioarele lui Isus nu este lene, ci o formă de ascultare profundă. A sta cu El înseamnă să recunoști că puterea vine de la El, nu din strădania ta.

5. Pot fi partener deplin în lucrarea lui Dumnezeu?

Priscila sau chemarea la colaborare

Priscila trăiește în Imperiul Roman, într-o vreme în care biserica abia prinde contur și este privită cu suspiciune, uneori cu ostilitate. Credincioșii se adună în case, iar fiecare familie devine o lumină într-o lume care nu îl cunoaște pe Hristos. Priscila este căsătorită cu Aquila și, împreună, nu sunt doar soț și soție, ci o echipă în lucrare. Muncesc cu mâinile lor, găzduiesc biserica și se implică activ în formarea altora. Faptul că numele Priscilei apare adesea înaintea soțului ei în relatarea biblică nu este întâmplător; sugerează o implicare vizibilă, respectată și recunoscută în comunitatea creștină.

Întrebarea care se conturează din viața ei este una profund legată de identitate: pot sluji lui Dumnezeu cu tot ce sunt, fără să ies din voia Lui? Priscila nu caută afirmare personală și nu concurează cu soțul ei.

Ea slujește alături de el, într-un spirit de unitate și respect. Când îl întâlnesc pe Apolo, Priscila și Aquila ci îl iau deoparte și îi explică „mai cu de-amănuntul” Calea Domnului (Faptele 18:26).

Este o lucrare făcută cu discernământ, cu blândețe și cu autoritate spirituală, izvorâtă din cunoașterea Scripturii.

Dumnezeu nu te cheamă să te micșorezi pentru a fi credincioasă. El nu-ți cere să-ți anulezi darurile, să-ți reduci vocea sau să-ți ascunzi priceperea de teamă că ai putea deranja. Chemarea Lui nu strivește, ci împlinește. Dumnezeu te echipează cu ceea ce ai nevoie și te folosește exact așa cum te-a creat – femeie, cu sensibilitate, discernământ și putere. Când slujești în voia Lui, nu pierzi nimic din cine ești; dimpotrivă, devii mai deplin ceea ce El a plănit pentru tine.

Aplicații practice

Întreabă-te cu sinceritate:

- În cine îmi pun nădejdea când viața se destramă?
- Tăcerea mea este credință sau frică?
- Mă încred în Dumnezeu și când nu primesc explicații?
- Îmi permit să stau la picioarele lui Isus sau trăiesc din vinovăție?
- Îmi folosesc darurile sau le ascund de teamă?

Dumnezeu nu caută femei perfecte, ci inimi disponibile. Și în inima cercetată de Dumnezeu începe adevărata înnoire.

Jeni Rosian

Fiecare femeie e unică

Chiar și tu!

Suntem atât de asemănătoare și, totuși, atât de unice în felul nostru.

Două vase cu aceeași formă, dar cu destine diferite... frumusețea fisurii.

Le-am zărit pe raftul unui magazin, două vase minunate, una lângă alta, și, fără să stau prea mult pe gânduri, le-am și luat. Ce nu știam e că vor fi două vase cu aceeași formă, dar cu destine diferite. Drumul lor spre casă s-a lăsat cu o bruscă căzătură a pungii de hârtie din mâna mea, ceea ce a dus la spargerea gâtului unei vase... mi-a plăcut totuși cum arăta, și așa, spartă, frântă la gâtul ei, și am păstrat ambele vase... pentru că în una am văzut frumusețea fisurii.

Le-am așezat pe mobilierul din sufragerie, dorind să pun florile pregătite, însă în cea întreagă au încăput puține flori, pe când în cea spartă au încăput mai multe, aceasta din urmă vază arătând chiar mai frumos decât prima, care era perfectă, fără nicio zgârietură.

Atunci simțeam, parcă, în sinea mea, că va veni un timp când voi scrie despre ele... și să le găesc câte un loc până atunci, să mă bucur de frumusețea ambelor... De atunci a trecut ceva timp, timp în care florile și-au găsit locul perfect pentru ele în aceste vase foarte asemănătoare și, totuși, atât de diferite.

Pe mobilierul din sufragerie, lângă o ramă și o Biblie... și-au găsit locul frumoasele de ele... până într-o zi, când mi-au venit niște gânduri să le aștern pe hârtie.

Cea perfectă, fără nicio fisură, da, e într-adevăr frumoasă, ține florile în ea parcă așa, cu o mândrie, că doar e perfectă... iar cealaltă, deși spartă la nivelul de sus, ține și mai multe flori și parcă arată și mai sublim, iar mie personal mi se pare că are o frumusețe aparte, cuprinsă fiind cumva de frumusețea fisurii, și atunci îmi vine-n minte... Oare nu suntem și noi așa uneori?

Sunt momente în viață în care ne vedem perfecte, foarte bine chiar, toate-s așezate, toate merg strună și parcă ne-am dori să fim folosite atunci mai mult pentru Domnul; totuși, El, văzând inima noastră mândră, ne încredințează doar puțin, pentru a ne proba credințioșia în lucrurile mici... iar mai apoi, când ne trece prin încercări, frânțe și zdrobite, deși nu ne vedem bune și nici în stare să fim folosite de Creatorul nostru, atunci parcă El ne folosește mai mult, pentru a rodi și a înflori spre slava Sa mai mult.

Alteori însă...

Facem un lucru pentru Dumnezeu și parcă „puțin mândria” ne-ar cuprinde, deschizându-ne brațele doar pentru persoane alese... din păcate, acest lucru arătând cât avem din Dumnezeu, din Duhul Său Sfânt în noi și doar după ce ne trece Dumnezeu prin încercări, frângând eul nostru, putem și noi, ca această vază spartă, care după ce s-a spart a putut să cuprindă mai multe flori decât cea întreagă, să ne deschidem brațele și către alte femei... putând chiar răspândi din mirosul bunătății lui Dumnezeu față de noi și transmisă prin noi față de alții.

Mirosul puținelor flori din vază perfectă se simte, dar parcă frumusețea ei pălește în comparație cu cea spartă, zdrobită... căci ea e mult mai umplută cu frumusețea mai multor flori...

Mult mai pătrunzătoare... și deschisă pentru mai mult...

Exact așa se întâmplă și cu noi: cu cât suntem mai umplute din Cuvântul Său, din Dumnezeu, vom putea să oferim mai puțin sau mai mult, chiar... altora.

De multe ori, în viață, o femeie frântă poate face lucrarea lui Dumnezeu mult mai deosebit, datorită faptului că ea nu se vede pe ea nicidecum deosebită, ci doar o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

Ea uneori nici nu știe că, prin gestul ei mic oferit, poate aduce un zâmbet, o bucurie, o încurajare chiar cuiva... care chiar poate are nevoie... și asta tocmai pentru că, în slăbiciunea ei, se arată puterea lui Dumnezeu, după cum scrie: „...puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită...” (2 Corinteni 12:9).

Când ne vedem bine și credem că putem noi să facem ceva anume, de multe ori nu iese cum ne-am dori... căci ne bizuim pe noi... și nu pe Dumnezeu.

Vaza stă în picioare pentru că este susținută de mobilier, așa și noi stăm în picioare pentru că suntem susținute de Creator... dar e datoria noastră să ne umplem cu mai mult din Dumnezeu, prin rugăciune, citirea Bibliei, post...

Uneori, când te rogi pentru călăuzire și te lași călăuzită, nu știi nici tu cât balsam poți aduce cuiva, dacă în acea dimineață ți-ai început ziua cu Dumnezeu. Vază perfectă, umplută cu puține flori, arată bine, însă vaza frântă, cu și mai multe flori, arată sublim. De aceea, dragi femei, haideți să ne umplem de mai mult din Dumnezeu, pentru a putea arăta roadele Duhului Sfânt în noi, pentru a putea emana parfumul bunătății lui Dumnezeu, pentru a putea face ca El să se vadă în noi, pentru că nu mulți oameni citesc Biblia, însă citesc oamenii, faptele și vorbele lor.

Haideți să fim vase umplute din plin, cu mireasma Duhului Sfânt, mai ales în frângerea noastră, căci s-ar putea ca prin ea să încurajezi, să ridici pe cineva, să-l călăuzești spre Dumnezeu... nu doar vase perfecte, umplute cu puțin din Dumnezeu, cu puțin din rugăciune, cu puțin din citirea Bibliei, căci așa vom da doar puțin din ce avem în noi și doar o adiere a bunătății lui Dumnezeu se va simți peste alții...

Fii o vază din a cărei flori să emane miros de cer... frumusețe și bunătate care să îndrepte inimile altora spre Dumnezeu, căci acesta este scopul copiilor lui Dumnezeu: să-L facă cunoscut pe El.

Mihaela Ciorei
Biserica „Elim”, Spania

așteptând în tăcere...

Minunea!

„Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!”

(Marcu 9:23)

Cât de minunat și de necuprins este Domnul, Dumnezeuul nostru! Mare este credințioșia Lui!

Vă plac listele? Listele de orice fel?

Noi, femeile, în general funcționăm pe baza lor: listă de cumpărături, listă de lucruri pe care trebuie să le fac azi sau în zilele următoare, listă cu banii cheltuiți, listă cu programul copiilor și atribuțiuni ș.a.m.d.

Dar, dintre toate, cel mai mult iubesc lista de RUGĂCIUNE și MULȚUMIRE.

Luând și eu acest exemplu de la liderii mei de grup de casă și ascultând mărturia lor despre modul minunat în care Dumnezeu a lucrat și a răspuns rugăciunilor, am fost foarte motivată să fac și eu acest lucru. Nu știam până în acel moment despre această metodă de a scrie pe puncte motivele de rugăciune (cererile) pe o parte și motivele de mulțumire pe cealaltă parte.

Crescând într-un orfelinat și, după cum cred că știți din auzite, în orfelinatele comuniste nu erau

împlinite nici nevoile fizice, nici cele spirituale, nu am avut nicio cunoștință despre Dumnezeu, Biserică, Biblie, rugăciune, post sau minuni dumnezeiești.

Dumnezeu a fost BUN cu mine și cu familia mea. La vârsta de 26 de ani L-am cunoscut împreună cu soțul meu și L-am acceptat ca Domn și Mântuitor în viața noastră, iar de atunci până acum Îl slujim și suntem integrați în biserică și în comunitate.

Am avut harul să fim îndrumați și modelați atât la programele de duminică, cât și peste săptămână, într-un grup de casă unde am crescut și ne-am dezvoltat, înconjurați de liderii noștri și de alți oameni binecuvântați.

Mulțumim, Augustin și Daniela! Voi ne-ați încurajat și ne-ați învățat umblarea prin credință și perseverență în rugăciune.

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide.” (Matei 7:7–8)

În acest cuvânt — „oricine” — m-am inclus și eu. Dacă pentru familia liderilor mei Dumnezeu a lucrat, bazată pe Cuvântul Lui, am crezut că și pentru noi o va face la timpul potrivit. Dumnezeuul lor ESTE și Dumnezeuul nostru!

Și uite așa m-a găsit începutul anului 2017 cu o hârtie albă în față și cu un pix în mână. Era prima listă de acest fel pe care o întocmeam, timidă și cu mâna tremurândă.

Cu emoții am început să scriu. Lista mea conținea zece puncte.

M-am oprit în mod special la punctul șase, unde am scris: „o casă care să fie a noastră”. Și am trecut mai departe.

La acel moment locuiam într-un vechi canton de cale ferată (pentru cele care nu știți, aceasta era o clădire foarte mică unde lucra un cantonier și, ori de câte ori se apropia trenul, el ieșea și ridica bariera manual). Este foarte important să amintesc acest aspect pentru a scoate în evidență intervenția supranaturală a lui Dumnezeu — locul unde am fost și locul unde suntem astăzi.

Au trecut opt ani de când am așternut pe hârtie dorințele inimii mele.

Opt ani de consecvență și perseverență în post și rugăciune. Opt ani de așteptări...

Răspunsul a venit în toamna anului 2025, când, printr-un telefon, am fost anunțată că Dumnezeu vrea să ne trimită bani pentru o casă nouă. Persoana de la celălalt capăt al firului îmi era cunoscută, dar nu o mai văzusem de când eram mică. M-a surprins telefonul ei, pentru că niciodată nu mai vorbisem cu ea la telefon. Însă apelul ei s-a dovedit a fi răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea mea, răspuns care mi-a schimbat viața. Și am auzit în receptor următoarele cuvinte: „Dana, am simțit din partea lui Dumnezeu că trebuie să-ți trimit bani pentru a-ți cumpăra o casă.

Trebuie să ieșiți de acolo!” În decurs de o lună am primit banii pentru noua casă și, în plus, alți bani pentru renovare. Dumnezeu tot ce începe duce la bun sfârșit!

A fost cea mai mare minune pe care am trăit-o vreodată. Numai Dumnezeu a putut face asta. Pe lângă această minune, am fost copleșită de felul minunat în care Dumnezeu a împlinit și celelalte cereri de pe lista mea: sănătate, mântuire, locuri de muncă respectabile pentru mine și soțul meu și, pe lângă toate acestea, o mașină mai bună.

„Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” (Marcu 9:23)

Dumnezeu ne-a binecuvântat și cu o nepoțică în acești ani — Estera Maria — și nu pot decât să fiu mulțumitoare Domnului pentru că El a dus la îndeplinire cererile noastre.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi: gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o speranță.” (Ieremia 29:11).

Am vrut să scriu aceste lucruri în primul rând pentru a da slavă lui Dumnezeu și a vesti măreția Lui, iar în al doilea rând pentru a vă încuraja și motiva să credeți în lucruri mărețe, imposibile pentru oameni, dar posibile pentru Dumnezeu.

Vă încurajez să vă faceți liste cu motive de rugăciune și de mulțumire și să fiți credincioase în timp ce vă rugați pentru ele, pentru că Dumnezeul nostru poate! Dumnezeu răspunde la timpul Lui. Tu trebuie doar să aștepti. El este lângă tine! Nu te uita la cât de mare este întunericul, uită-te la cât de puternică este lumina care vine de la El. Crede! Trăiește cu speranță!

Bucură-te de Dumnezeu, pentru că El este Tatăl tău! Vă binecuvântează, dragi femei, și mă rog ca Dumnezeu să vă asculte rugăciunile.

**Dana Heleria
Casa Tâmplarului, Ocna Mureș**

Ochelari spirituali într-o lume neclară

Ceva îmi pare în neregulă... Cu siguranță e vorba de oboseală, dar până acum câteva săptămâni nu am bănuț că ar putea fi ceva mai mult. Mă încrunt ușor când încerc să citesc și parcă cuvintele nu mai sunt la fel de conturate ca altădată. Negarea este primul gând, dar nu a durat mult până să admit că ochii mei au ajuns la vârsta la care au nevoie de puțin ajutor. Mi-am adus aminte vorbele doamnei doctor: „Daniela, după 40 de ani trebuie să te aștepți la anumite schimbări!” Bineînțeles că nu am crezut! Pe atunci vederea mea era 100% la ambii ochi. Ea însă a știut mai bine, iar eu am decis că ar fi cazul să-i dau dreptate. Nu mi-a plăcut procedura, dar totul a fost pentru binele meu. În cele din urmă, situația nu a fost gravă: un diagnostic corect și ochelarii potriviți au adus claritatea de care aveam mare nevoie. Am înțeles că tocmai am dezvoltat o dependență necesară și benefică.

Claritate! De la începutul anului mă găsesc meditănd adesea la importanța de a avea o perspectivă corectă asupra oricărei situații, fie ușoară, fie dificilă. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină.” (Matei 6:22) Ochii sunt o ușă pentru inimă, minte și suflet. Ochii mei trebuie să privească ce este bun și sfânt pentru a avea nu doar un trup sănătos, ci și o mentalitate și o viață sănătoasă. Știu, pare mai mult un ideal, dar este posibil. Pentru asta am nevoie de o pereche de ochelari spirituali – sau mai bine zis dumnezeiești – pe care să-i port atunci când sunt depășită, când nu înțeleg, când nu pot vedea mai mult, când credința îmi este slabă, când sunt tentată să judec sau când cred că știu tot, dar în final am nevoie de multă înțelepciune.

Așa am ajuns să dezvolt o dependență necesară de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care este perechea de ochelari perfectă pentru oricine.

Nu ai nevoie de un consult special pentru a-ți da seama că trebuie să-i porți. În fiecare zi trebuie să văd lucrurile așa cum sunt și nu îmi permit să mă bazez pe emoții sau pe ce îmi transmite inima. Nu încap în doială: „Inima este nespun de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9) Nu mă pot lăsa condusă de ea.

Dar ce să fac cu gândurile? Cum să le opresc din a-și face cuib în mintea mea? Știu prea bine că „Domnul cunoaște gândurile omului: știe că sunt deșarte.” (Psalmul 94:11) Tocmai de aceea nu îmi permit să mă bazez pe ceea ce vine din firea mea. Iau atitudine, mă împotrivesc și nu mă las biruită. „Noi răsturnăm izvodirile minții... și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10:5)

Influența este un alt aspect care nu trebuie trecut cu vederea. Cu cine mă însoțesc? Cui îi permit să vorbească în viața mea? Pe cine admir și cine are voie să stea suficient de aproape încât să-mi audă sufletul?

Clădim relații cu oameni care sunt gata să stea în spărtură și să se roage pentru noi, în prezența cărora simțim pace și odihnă, care ne duc mai aproape de Hristos și cărora le întoarcem, la rândul nostru, aceeași dragoste și slujire. „Cine își face mulți prieteni îi face spre nenorocirea lui...” (Proverbe 18:24) Totuși, „Cum înveslesc untdelemnul și tămâia inima, așa de dulci sunt sfaturile pline de dragoste ale unui prieten.” (Proverbe 27:9) Nu în ultimul rând: „Mai bine o muștrare pe față decât o prietenie ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credința lui...” (Proverbe 27:5-6)

Ce să fac și ce nu? Cum să fiu de folos? În ce să investesc timpul meu? Când să vorbesc și când să tac? Când să pornesc la drum și când să stau pe loc?

Este nevoie de claritate în mult mai multe domenii decât cele enumerate de mine. Am zăbovit doar asupra câtorva. Îmi doresc ca în acest an să văd ceea ce Dumnezeu vede, să nu mă îngrijorez de nimic, să-L văd pe El în tot și astfel să nu fiu nici măcar o clipă în afara ariei Lui.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te baza pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în tot ce faci, și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău.”

Aceasta va aduce sănătate trupului tău și putere oaselor tale.”
(Proverbe 3:5-8)

Daniela Decean
Casa Tâmplarului, Ocna Mureș

Viata de mamă

credință, speranță și bucurie în provocările zilnice

În această viață fiecare avem parte de diferite sezoane, care mereu sunt în schimbare; aceste sezoane de tranziție ne pot face să ne simțim nesigure, copleșite. În acele momente, avem două opțiuni: fie purtăm singure greutatea schimbării; sau putem alege să ne adăpostim la umbra Celui Atotputernic. Acest sezon al maternității, necesită simplitate: o rutină mai blândă, așteptări mai puține și apropierea mai profundă de Dumnezeu, căruia să îi cerem înțelepciune în orice detaliu.

Înainte de a deveni mame pentru prima dată, adunăm informații despre maternitate; ne gândim la propriile noastre mame și bunici; căutam sfaturi în diverse locuri. Ne ascultăm propriile instincte și stabilim propriile standarde pentru cum arată o mamă bună. Cu siguranță, putem învăța lucruri utile, dar Cuvântul Domnului explică scopul definitiv al maternității, iar înțelegerea noastră despre caracterul și planul Său ar trebui să inspire modul în care înțelegem ce înseamnă să fii mamă.

Este greu să fii mamă. Într-o clipă, crezi că faci o treabă bună; în următoarea, ai impresia că ești cea mai incapabilă mamă de pe pământ. De aceea avem nevoie ca adevărul Evangheliei să fie repetat iar și iar, și să ne ofere speranță în mijlocul provocărilor zilnice.

Nu avem nevoie de versiunea lumii cu privire la maternitate; avem nevoie de o maternitate răscumpărată și transformată prin Învierea Mântuitorului nostru. Sângele Lui vărsat este esențial pentru a ne elibera de vinovăție și eșecuri. Plinătatea Lui ne poate umple acolo unde ne-am simțit golite. Sacrificiul și durerea Lui ne ajută să ne dăruim pentru alții, chiar dacă înseamnă să suferim. Rănile Lui pot vindeca rănile noastre. Ispășirea Lui ne oferă o șansă de a ne curăța păcatele o dată pentru totdeauna; iar moartea Lui aduce viața adevărată.

Maternitatea este alcătuită dintr-o mulțime de momente, care devin acte de închinare.

Toate actele tăcute de ascultare vor fi văzute, răsplătite și laudate pentru slava Lui Dumnezeu.

Cristos a venit ca Dumnezeu în trup, îndeplinind lucrarea de a merge la cruce, astfel încât noi ne putem odihni în El.

În sezoanele grele, nu înseamnă că Dumnezeu e absent; Scriptura ne spune că aceste greutăți produc perseverență, caracter, credință și speranță. Aceste calități cresc, atunci când alegem să ne odihnim în El.

Azi alege să te încrezi în Domnul, să îl lauzi în momentele grele, ai încredere că El lucrează, chiar și atunci când sezonul în care te afli, se simte apăsător.

Cu prețuire, Damaris Torok
Biserica baptistă "Harul" Târgu-Mureș

~ Maternitatea este alcătuită dintr-o mulțime de momente, care devin acte de închinare.~

Perseverența

perla din adânc...

Stau și privesc în gol... cum de multe ori am făcut în viață, dar acum parcă privesc altfel; are un alt înțeles această privire... Mai demult priveam ca un copil... acum văd ca într-o oglindă ceea ce vedeam atunci... cum zice și în 1 Corinteni 13 cu 11: „...am lepădat ce era copilăresc...”. Acum văd clar lucrurile, de parcă ar fi chiar în fața mea.

Te gândești, poate, la ce lucruri mă refer?... Lucruri, în general, așa, de zi cu zi: lună de lună, an după an... bucățelele mici de viață care fac tot unitarul, care conturează întreaga noastră viață pe acest pământ și ne arată, parcă într-un vis, viața viitoare ce ne așteaptă!

Și te întrebi cum așa? Când eu poate sunt fără nădejde, fără pace, am tulburări de tot felul, confuzia nu mă ocolește, noaptea am insomnii, am nesiguranță și lista poate continua la nesfârșit...

Ce-ar fi să ne oprim din astfel de gânduri care ne vin inevitabil și uneori ne agasează chiar... și să luptăm, să luptăm cu ele, cu noi înșine, pentru lucrurile care chiar contează...

Da, exact, bine ai auzit: la luptă!... Nu sunt adepta plângerii de milă, ci a găsirii soluțiilor, a perseverării, a nu mă lăsa niciodată, orice ar fi, știind că ceea ce pentru care lupt este bun, drept și în concordanță cu voia Lui.

Dicționarul explicativ al limbii române explică perseverența ca o insistență, neclintire, statornicie, stăruință, tenacitate... toate substantive care ar trebui să ne caracterizeze pe fiecare în parte... toate cuvinte care ne ajută să fim biruitori... toate aceste profunde mărgăritare care, dacă le deținem, ne aseamănă mai mult cu El, Isus, Mărturia Vie și Supremă.

Perseverența e o insistență, dar nu din aceea care să constrângă sau „să calce peste cadavre” pentru a reuși în toate, ci vorbesc aici despre acea perseverență sinceră și, poate, pe alocuri îndurerată, care te face să vezi dincolo de ce se vede, care te face să simți dincolo de ce e palpabil... despre acea perseverență care e ca vântul... nu o vezi, dar o simți din plin, o simți pe propria piele.

O simți pentru că trebuie să continui, pentru că trebuie să mergi mai departe cu toate forțele, pentru că trebuie să faci tot posibilul și tot ce ține de tine, chiar dacă...

Chiar dacă... aici fiecare să menționeze acel ceva care îl limitează, acel ceva care îi pare ca un uriaș în viața lui, acel ceva prin care cel rău ne fură, de fapt, bucuria și pacea... acea vulnerabilitate de care ne vine mereu și mereu să ne plângem înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

Perseverența e statornicie și neclintire; se caracterizează prin acele momente care vin în viață și parcă ne dau peste cap din toate punctele de vedere și ne obosesc la un moment dat, dar, totuși, nu ne lăsăm, nu ne dăm bătăute, pentru că știm că nevoia noastră e în fața Lui...

Poate te rogi pentru ceva anume și te gândești: de ce nu se întâmplă, de ce nu vezi luminița de la capătul tunelului, de ce te simți așa, ca-ntr-o pustie?... Să-ți zic ceva: acesta e locul perfect, acesta e momentul, acesta e adâncul unde se formează perseverența... pentru că atunci când ajungi acolo, în punctul mort, atunci când „cuțitul îți ajunge la os”, atunci realizezi că nu poți sta în starea respectivă la nesfârșit, pentru că îți dă un disconfort total... și ce faci? Încerci, îngreunat, să dai poverile la o parte, să te descarci, să te eliberezi, să-ți spui: „Chiar dacă nu mai pot... totuși mai pot un pic” și mergi mai departe pentru tine sau pentru alții...

Poate nici nu ți-ai dat seama, dar aceasta e perseverența: perla care se procesează în adânc, în adâncul ființei tale. E ca rana unei scoici care scoate ceva inestimabil la lumină... rană care, odată vindecată de mâna Lui cea blândă, dă afară din noi ce e mai frumos... Fața ne luminează, graiul ni se înviorează, mersul nu mai e agale, ci apăsător și sigur pe cale... simțim puterea ce ne dă un avânt nemaîntâlnit vreodată.

Aaa, da, am uitat să vă zic... Trecerea peste durerile noastre o face Domnul prin această perlă frumoasă și parcă de neatins – perseverența – care e la îndemâna noastră întotdeauna... trebuie doar ca intenționat să o vedem și să o folosim înțelept.

Perseverența e șoapta Domnului de a ne călăuzi ca un stâlp de nor ziua și un stâlp de foc noaptea. E modalitatea Lui de a ne zice să nu ne lăsăm, indiferent de situație, pentru că El e cu noi, chiar dacă nu-L vedem. Chiar dacă, obosiți fiind, nu Îl simțim. E modul Lui de a ne face mai puternici... și mai puternici prin tot ce va veni să vină. E modul Lui de a ne spune că va fi bine și când nu înțelegem, că după fiecare nor de ploaie va veni un soare și mai strălucitor... va veni El, Soarele Neprihănirii, care ne copleșește cu tot ce are mai frumos și bun pentru noi, prin ochii Lui! Din perspectiva Lui, viața se vede altfel: soarele e mereu pe cer, iar noi suntem văzute drept cine vom ajunge să devenim.

Poate... chiar dacă e început de an și, de obicei, se începe cu hotărâri noi, pentru unele din noi anumite hotărâri poate sunt luate cu mult timp în urmă și vrem să ne ținem de ele cu statornicie și anul acesta, vrem să perseverăm în ele în continuare. Poate pentru unele din noi anumite lupte nu s-au terminat încă. Poate ne aflăm chiar în mijlocul lor.

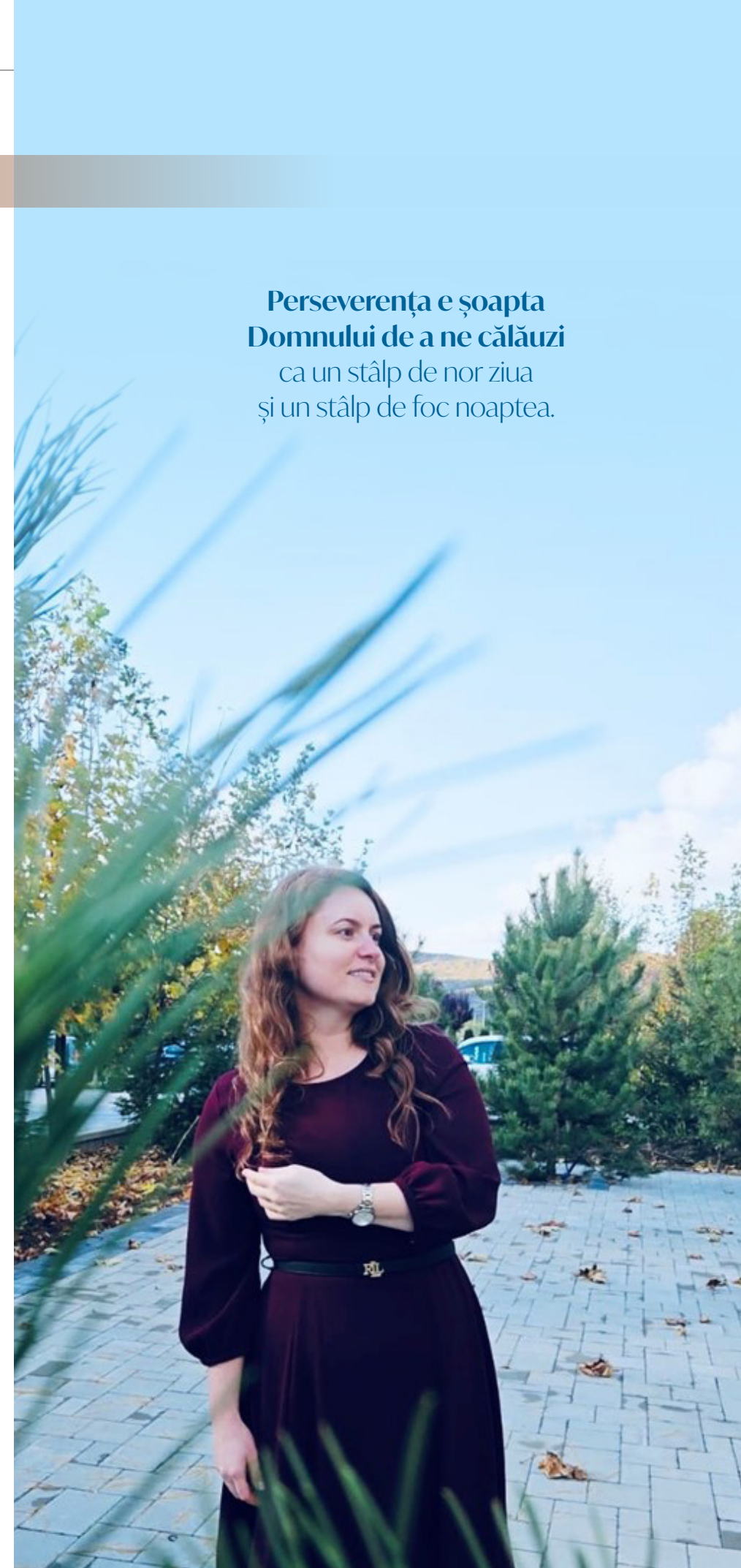
Să nu deznădăjduim: El e cu noi, promisiunile Lui sunt acolo pentru noi... ci, perseverând, mână în mână cu Domnul nostru, să continuăm să pășim mai departe... chiar dacă uneori putem doar să pășim cu pași mici, e în regulă; să nu ne oprim. Doar continuând să mergem împreună cu El vom fi mai mult ca biruitoare!

„Căci, chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!

Domnul Dumnezeu este tăria mea; El îmi face picioarele ca ale cerbilor și mă face să merg pe înălțimile mele.”
(Habacuc 3:17-19)

**Cu deosebită prețuire,
Persida Budelecan (foto)
Biserica Penticostală
„Sfânta Treime”, Bistrița**

**Perseverența e șoapta
Domnului de a ne călăuzi
ca un stâlp de nor ziua
și un stâlp de foc noaptea.**

Căutare

Privind pe geam la peisajul feeric al iernii ce se așternea imaculat înaintea gândurilor mele, am îndrăznit să visez la un tablou desăvârșit. Înaintea Ta, Doamne, păcatele noastre, multe... de vor fi cum este cârmăzul, de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca zăpada.

Viața începe frumos, ca o plăpumioară de zăpadă așternută proaspăt, neatinsă, fără pată, fără zbârcitură... apoi viața continuă; pași... mulți pași... prea mulți pași... în gânduri, în fapte, în suflet, care murdăresc, aduc noroi, lasă urme adânci, strică perfecțiunea zoriilor neatinși ai vieții. Zgomotul zilelor care aleargă continuu... nu se mai opresc; nu te mai zărești în șirul lor. Nu te mai găsești pe tine, cel mic, cel plâpând, cel curat, cel neatins de noroi. Cu brațe harnice, ca și muncitorii cu ziua, suflecând mânecile, începi să cureți, te trudești, muncești. Obosit, privești la imaginea imperfectă ce ți-a ieșit din mâini.

Nu... nu ești tu acela, nu te-ai regăsit. Este nevoie de un ajutor, de un Mântuitor, să scoată toate petele. Și, deodată, îți vine în minte, blând, un cuvânt al Scripturii care te face să tresari sub atingerea lui: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” Isaia, capitolul 1, versetul 18. În sfârșit, răsuflui ușurat!

Totul e har... totul e iubire... totul este El!

Plecat sub crucea Lui, te contopești cu Cel curat, cu Cel nepătat și te regăsești pe tine în El. Ce minunat!

Curgî, viață, aleargă înainte... am întâlnit biruința, am găsit soluția curățirii mele... Isus.

*Se aud zdruncinări de popoare,
Se zdrobesc în șir speranțe și vise;
Cum să-L cunosc pe Domnul oare?
Prin atâtea poveri și uși închise...
Dar un Glas se aude șoptit:
Căutare, căutare!*

*Îmi frâng mâinile a disperare.
Sub umbre de pași parcă văd deschise
Drumuri spre vârf, drumuri la vale,
Vreau să alerg sau să stau, făclii stinse.
Din adânc de prăpăstii se-aude șoptit:
Căutare, căutare!*

*Nu înțelegi că lacrima în piept mă doare –
Lupt cu prezentul, trecutul, imagini, noroaie.
Se întind lațuri cu mirosuri murdare
Mă strâng, mă sufocă păcate și roaie.
Sentiment ce renaște în mine șoptește:
Așteptare, așteptare.*

*Se frânge în gene un suspin... ușurare.
La cumpăna vremii un Glas se aude
Mă strigă pe nume, mă cheamă din zare
Cu raze divine ființa-mi pătrunde...
Prezența ta Doamne mă cheamă:
Îndurare, îndurare.*

Adelina Săliștean

Reevaluarea – o acțiune necesară

Se spune că în viață trebuie să progresezi, să înaintezi, să nu te oprești. Oprirea este asemănată cu stagnarea, cu lipsa de interes sau de voință. Și totuși, uneori este nevoie să te oprești. Să stai pe loc, să analizezi unde ai ajuns, ce ai învățat și ce vei face cu ceea ce ai învățat.

Știm cu toții că umblarea cu Domnul este o cursă, o alergare pe care vrem să o ducem la bun sfârșit. Dar această cursă durează o viață, așa că etapele în care ne oprim ne ajută să ne evaluăm, să ne calculăm resursele și apoi să mergem mai departe. Uneori, când alergăm prin viață, Psalmul 46:10 ne amintește și ne avertizează: „Opriti-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu!” Adică stați, opriți-vă din alergarea voastră zilnică, amintiți-vă de Cel ce este, de Creatorul vostru, de Tatăl vostru. Căutați ce este important, nu doar ce este urgent. Unii au o singură direcție în viață: să își împlinească un vis. Însă, deși visele nu sunt rele, ele pot deveni obsesii care să-L înlăture pe Dumnezeu din drumul nostru. Atunci când visul meu nu-L cuprinde și pe Dumnezeu, visul meu va fi zadarnic. Dumnezeu nu va sta într-o relație în care cariera mea, familia mea sau mașina mea sunt pe primul loc.

Uneori, oprirea înseamnă să evaluăm ce am făcut până atunci, să calculăm dacă am procedat bine sau nu; dacă am greșit mult, să reparăm în măsura posibilităților și să vedem cum mergem mai departe sau dacă mai mergem în același fel. Evaluarea este o analiză a ceea ce am făcut: ne uităm cu atenție și cu înțelepciunea primită de la Domnul și, dacă am greșit, corectăm; dacă am stricat ceva, reparăm. Uneori repararea este imposibilă, dar măcar știm unde ne aflăm, ne rugăm, ne cerem iertare și cerem strategie de la Domnul. Apocalipsa 2:5 spune: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi...”

Alteori, oprirea înseamnă odihnă fizică și spirituală, precum și preocuparea de a avea un timp cu Domnul doar pentru tine, fără altcineva în preajmă;

Un timp de calitate în care să te încarci de prezența Lui pentru a merge mai departe. Da, prezența Domnului ne încarcă, ne umple. Suntem vase care au nevoie mereu de umplere și de îmborsărire. Psalmul 34:8 ne îndeamnă: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se adăpostește în El!”

Și nu uita că suntem diferiți și ceea ce se aplică la mine nu se aplică întotdeauna la tine. Să ne cercetăm viața în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. El are un scop bun cu viața noastră, iar tot ce a pregătit pentru noi este bun.

Așadar, în filmul vieții noastre, noi suntem și actorii, și regizorii. Noi hotărâm ce fel de viață vom duce: cu popasuri lungi în oazele lumii acesteia sau cu opriri pline de sens de sus, alegând înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.

Haideți să ne evaluăm și să ne reevaluăm viața, lăsând Duhul Sfânt să ne ghideze, să ne întărească direcția sau să ne arate una nouă, mai bună.

**Daniela Bartuș
Biserica „Noul Legământ”, Târgu Mureș**

Proclamând promisiunile lui Dumnezeu.

O mărturie a împlinirii

„...o dorință împlinită este un pom de viață.”
(Proverbe 13:12)

După cum primăvara, după o perioadă de iarnă, aduce viață și frumusețe, iar totul prinde contur, tot așa o dorință împlinită aduce viață în inima unui om.

Dragă cititoare, este vreo dorință în viața ta pe care aștepti să fie împlinită? Te rogi, plângi și aștepti făgăduința mult dorită? Cum este această așteptare – aștepti cu credință sau cu dezamăgire în inimă?

Printr-o astfel de dorință și așteptare am trecut și eu. Am avut o dorință pentru care mă rugam în ce privește domeniul căsătoriei și așteptam împlinirea ei. Încă de la paisprezece ani știu că mă rugam pentru viitorul meu soț. Dorința mea arzătoare era aceasta: să fac voia lui Dumnezeu în viața mea. Credeam cu fermitate că Dumnezeu Se implică și în acest domeniu și că El poate pregăti persoana potrivită pentru mine.

La momentul alegerii facultății eram între două opțiuni: să studiez patru ani pentru a deveni asistentă medicală sau șase ani la Facultatea de Medicină, urmați de rezidențiat. Dorința mea de a mă căsători mă făcea să cred că șase ani erau prea mulți. Totuși, în cele din urmă, am ales Facultatea de Medicină, fiindcă am simțit că aceasta era călăuzirea lui Dumnezeu pentru mine.

Dorința de a avea propria mea familie a fost foarte mare: să am un soț împreună cu care să slujesc Domnului și copii, o familie care să onoreze Numele lui Dumnezeu. M-am rugat mult pentru acest motiv și am avut și perioade de post, însă vedeam cum această dorință încă nu se îplinea, deși Dumnezeu mi-a vorbit de mai multe ori că El mă va binecuvânta și că trebuie să aștept timpul Său.

Eram a patra dintr-o familie de nouă copii. Mama mea a decedat când aveam abia șaisprezece ani. Unele surori îmi spuneau: „Poate Dumnezeu te mai ține așa, ca să mai poți ajuta pe frații tăi.” Eram alături de familia mea, dar îmi doream și eu familia mea. Mă rugam și așteptam făgăduința Domnului să se îplinească. Știam, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, că El este Tatăl orfanului și mă rugam ca El, ca Tată, să-mi poarte de grijă și să mă binecuvânteze.

După câțiva ani, la o întâlnire unde era prezentă și o familie misionară dragă mie, o soră m-a încurajat spunându-mi: „Eugenia, proclamă promisiunile lui Dumnezeu în viața ta.”

Atunci am început să caut versete biblice în legătură cu situația și cauza mea, care întăresc credințioșia lui Dumnezeu și împlinirea făgăduințelor în viața copiilor Săi. Unele dintre acestea au fost: „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19)

„Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (Psalmul 33:9)

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide.” (Matei 7:7–8)

Mi-am făcut un carnețel cu mai multe versete din Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt care este viu și lucrător, și am ales să cred ceea ce Dumnezeu a spus. Aceste versete mi-au dat mult avânt în rugăciune. Mă luptam în rugăciune folosind Cuvântul, care este sabia Duhului, și, bazată pe credințioșia lui Dumnezeu, credeam că El poate lucra în viața mea. Îi mulțumeam, de asemenea, că El o va face. Credeam că, în orice parte a globului s-ar afla această persoană, Dumnezeu o poate pune în calea mea.

După mai mulți ani de așteptare, la vârsta de treizeci de ani, l-am întâlnit pe soțul meu. El era din România, iar eu locuiam în Spania. După câteva luni, ne-am unit în dragoste și ne-am căsătorit în anul 2024.

Pot spune că a fost cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu. Încă de la început am simțit o pace adâncă și frumoasă, iar lucrurile au decurs deosebit de bine. Ceea ce mă rugasem și cerusem în rugăciune, dorința inimii mele, am văzut că se îplinea.

Așa cum am spus, îmi doream și copii. Știam că sunt cupluri care au așteptat ani la rând pentru primul copil, însă m-am rugat și pentru acest domeniu al vieții.

Am avut versete biblice care m-au ajutat în rugăciune, precum Psalmul 127 cu 3: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecele este o răsplată dată de El.” l-am spus Domnului că El este Tatăl orfanului, că mi-a purtat de grijă și a împlinit făgăduința față de mine și l-am rugat să mă binecuvânteze acum și în acest domeniu, cu această moștenire de la El.

Dumnezeu a ascultat și a lucrat și în acest aspect, iar după câteva luni de la căsătorie am rămas însărcinată și am primit primul nostru copil în primăvara anului 2025.

Sunt deplin recunoscătoare și mulțumitoare pentru felul frumos în care Dumnezeu a lucrat. A fost o așteptare lungă, dar El a știut timpul Său perfect. Fratele meu mă încuraja adesea spunând: „Eugenia, tu nu ești în planul tău, ești în planul lui Dumnezeu.” Cred că Dumnezeu a avut toate lucrurile în vedere, iar planul Său este cel mai bun.

Te încurajez și pe tine, dragă cititoare, dacă treci printr-o perioadă de așteptare și încă nu vezi răspuns la promisiunile lui Dumnezeu, să nu te descurajezi.

El cunoaște rugăciunile tale, lacrimile tale și dorințele tale. Dumnezeu nu este un om ca să mintă; ce a spus va face și ce a făgăduit va împlini, pe baza Cuvântului Său, care este adevărat și lucrează și astăzi.

Eugenia Bozdog

”
De aceea, ia sabia Duhului în mână, ia Cuvântul lui Dumnezeu și promisiunile Sale în legătură cu situația ta și nu renunța. Dumnezeu lucrează!

Cuvântul te va întări, te va încuraja, îți va da speranță și vei vedea cum planul Său se va împlini în viața ta.”

Bucurie

dincolo de încercări

Cu aceste cuvinte obișnuiesc să-mi încep ziua și să-l aduc slavă Domnului meu pentru tot ce am și pentru tot ce sunt. Chiar dacă sunt multe lucruri pe care mi-aș fi dorit să le văd altfel în viața mea, inima mea rămâne plină de mulțumire, pentru că mă încred în Cel ce îmi ține viața în palma Sa. Acest adevăr l-am învățat de la mama mea încă din copilărie. Ea ne-a sădit mereu în inimă acest principiu: oricât de complicată ar părea viața, să învățăm să-l mulțumim Domnului pentru toate lucrurile.

Într-o zi, îmi repetam aceste cuvinte în timp ce trebăluam prin casă, fredonând totodată un cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu. Deodată, o voce dinlăuntrul meu m-a făcut să mă opresc în loc: „Chiar ești? Acum, în situația aceasta, chiar crezi că ești binecuvântată?”

În țară este război, iar efectele lui se simt în fiecare clipă: nesiguranță, durere și încercări care nu iartă pe nimeni. În aceste zile geroase de iarnă, stațiile de electricitate sunt bombardate de inamicul țării noastre, iar curentul electric ajunge doar patru-cinci ore pe zi. Din cauza acestor atacuri și a lipsei de curent, casa rămâne rece și neputincioasă în fața gerului. Frigul de afară pătrunde neobosit până în pereți și se face bine simțit. Apa lipsește, iar fiecare zi aduce noi provocări.

Copiii sunt bolnavi din cauza numeroșilor viruși care au cuprins văzduhul. Lipsurile se fac simțite în familie. Îndatoririle apasă pe umeri. Inima încă sângerează în urma rănii grele purtate recent, când Dumnezeu ți-a luat mult-așteptatul copilăș. Și totuși, tu spui că ești binecuvântată? Chiar poți afirma asta fără să te îndoiești?

Acea voce avea, din punct de vedere omenesc, dreptate. Realitatea era crudă, grea și apăsătoare. Știu că uneori pare greu, aproape imposibil, să spui că ești mulțumitoare, mai ales când viața te lovește din toate părțile.

Totuși, dacă privim cu atenție în jurul nostru, descoperim că avem cu adevărat motive de recunoștință. Chiar și în mijlocul încercărilor, putem să ne ancorăm sufletul și să alegem să rămânem într-o stare de bucurie și mulțumire.

În asemenea situații dificile aleg să nu rămân captivă în ele, ci să-mi ridic privirea deasupra tuturor acestor circumstanțe, asemenea vulturului care se înalță peste norii involburati, și să privesc spre Cel ce rămâne sursa bucuriei mele, chiar și în aceste vremuri.

Vulturul nu fuge de furtună, ci își deschide aripile și se ridică mai sus de ea. Am înțeles că nu sunt chemată să trăiesc sub apăsarea norilor, ci deasupra lor. Vulturul nu se luptă cu vântul potrivnic, ci îl folosește pentru a se înălța. El știe că dincolo de nori cerul rămâne senin, chiar dacă jos furtuna pare fără sfârșit. La fel, credința nu neagă realitatea durerii, dar refuză să o lase să definească orizontul vieții noastre. Când aleg să-mi ridic privirea spre Dumnezeu – nu pentru că totul este bine, ci pentru că El rămâne bun – sufletul meu găsește înălțimea de care are nevoie ca să respire din nou. Așa cum spune Biblia: „Dar cei ce nădăjduiesc în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii” (Isaia 40:31). Privind spre Dumnezeu, sufletul meu găsește din nou puterea de a merge mai departe și de a spune, cu convingere: „Da, sunt o femeie binecuvântată!”

Mi-am continuat treburile în acea zi cu o inimă mulțumitoare, pentru că Domnul meu este prezent în viața mea în orice vreme. Sunt binecuvântată, pentru că, în toate acestea, Dumnezeu rămâne Domnul vieții mele și al familiei mele. Da, sunt binecuvântată, pentru că El îmi înlocuiește îngrijorarea cu speranță și frica cu pace. Am mii de motive pentru care să-l mulțumesc, de aceea aleg să mă bucur de binecuvântările ce mă înconjoară, în loc să mă las copleșită de lipsuri și încercări.

Dumnezeu este Domnul meu în zilele cu soare și belșug, dar și în zilele înorate, pline de greutate și îngrijorări care bat la inima mea. Dumnezeu este Domn peste fiecare domeniu al vieții mele, iar ceea ce va aduce ziua de mâine nu poate răsturna acest adevăr.

Mulțumirea față de Dumnezeu nu depinde de ceea ce avem, ci de faptul că suntem înconjurați în fiecare zi de prezența și iubirea Lui, care nu sunt un merit, ci har. Dacă El este Dumnezeu peste viețile noastre, ce altceva ar mai putea să ne distragă atenția sau să umbrească bucuria de a fi ai Lui?

Habacuc spune la un moment dat: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vișele nu vor da rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, chiar dacă oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, totuși eu mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul mântuirii mele.” (Habacuc 3:17-18)

Mulțumirea nu schimbă întotdeauna circumstanțele în care ne aflăm, dar schimbă felul în care le trăim. O inimă mulțumitoare îl recunoaște pe Dumnezeu nu doar ca Dătător al binecuvântărilor, ci ca Prezență vie în fiecare sezon al vieții. Atunci când alegem să fim mulțumitoare, chiar și în lipsuri, ne ancorăm sufletul nu în ceea ce se vede, ci în credințioșia Celui care nu Se schimbă.

Mulțumirea este un act de credință. Este declarația tăcută, dar puternică, prin care afirmăm că Dumnezeu rămâne bun chiar și atunci când viața este grea. Ea ne păzește inima de amărăciune, ne ține privirea ridicată spre cer și ne amintește că adevărata noastră bogăție nu stă în ceea ce avem, ci în Cine este cu noi.

A fi mulțumitoare nu înseamnă a nega durerea, ci a alege speranța. Nu înseamnă a minimaliza pierderea, ci a recunoaște că, dincolo de lacrimi, Dumnezeu rămâne Domn peste viața noastră. Asemenea vulturului care se înalță deasupra furtunii, alege să-ți ridici inima peste încercări și să privești spre Dumnezeu – singura sursă a adevăratei bucurii!

Liudmila Pintilei - Ucraina

Despre frumusețea uitată a vieții

*Încă mai este frumos în lume,
Cu fiecare nou răsărit ce curge lin
peste câmpiile udate cu soare, cu zâmbet, cu ploaie,
cu freacă de cânt ce le-mbracă-n mirare,
Și cu fiecare pelin prefăcut în vin,
La răspântii de raze și umbre.*

*Șarpanta lumii încă mai ține,
Iar timpul mai toarce din caier răbdare.
Sub daltă, iubirea mai cântă, mai plânge, mai iartă,
Bătrâni și copii își strâng mâna la poartă,
Cu aceeași nețărmită-ncântare.
În prag, mama încă mai vine.*

*Încă mai este frumos în lume,
Cu fiecare nouă mijire de stea
În amurg de durere, când visele cântă și plâng
Cu lacrimi rourate, pe suflet, vibrând...
Când gândul mi-e departe și inima grea,
Lumini se întrec peste culme.*

*În piepturi mai tresare, anume,
Speranța, pitită sub munți de ruine.
Dumnezeu e deasupra istoriei, blând și tăcând,
Purtând toate poverile lumii în gând.
Bunătața mai curge, alene, prin vine,
Iar pulsul vieții mai bate iubire.*

*Șarpanta lumii încă mai ține,
În prag, mama încă mai vine.
Bătrâni și copii își strâng mâna la poartă,
Sub daltă, iubirea mai cântă, mai iartă...
Când... cu fiecare răsărit ce curge lin
Și cu fiecare pelin prefăcut în vin,
La răspântii de raze și umbre...
Știu: încă mai este frumos în lume.*

Alexandra-Ligia Negru
31.08.2025

„Dacă îți acorzi un cât de mic răgaz, dacă arunci, de jur împrejur, o privire odihnită, curioasă și nepătimasă, vei găsi destule argumente să te bucuri. Lucrurile (încă) funcționează. Șarpanta lumii (încă) ține. Mai există încă oameni întregi, tradiții vii, întâlniri miraculoase. Trăim într-un sos toxic, dar el conține încă mirodenii subtile, cu efect anesteziant. Marele animal cosmic nu pare încă să ia în serios agitația noastră propagandistică, spaimile noastre apocaliptice. Se poate trăi. Se poate trăi bine. Se poate (încă) trăi frumos.” — ANDREI PLEȘU

Despre ea

*Atât de complexă, de plină
E ea, femeia, o rază de lumină.
Câte lupte se dau în ea,
În viața mea, a mea și a ta.*

*Făpturi frumoase, colorate,
Cu-un suflet bogat, trecut prin toate.
Domnul ne-a creat cu atâta claritate,
Să vedem mereu frumosul dincolo de tot ce tace.*

*Putem spune o poveste, putem da viață
Acelei picturi, care, pentru alții, e doar o sumbră ceață.
Vedem dincolo de aparență,
Dorind mereu să ajungem la esență.*

*Atâta iubire de la El am primit!
Ne-a spus ceva ce-n minte mi s-a întipărit.
Ne-a dat ceva prețios,
De care să avem grijă, purtându-ne frumos.*

*„Femeia înțeleaptă își zidește casa”.
Să luăm aminte cum ne comportăm,
Zilnic să reîntregim masa,
Prin tot ce facem, pe Domnul să-L onorăm!*

Dan Lorena, Turda

Femeie, mare este credința Ta!

...gânduri din Matei 15:21-28

A existat un moment când suferința a bătut la ușă. Tare. Cu bătăi pe care nu le-am putut ignora. Parcă stătea să spargă ușa. Cere-ă un răspuns, dar eu aveam mâinile goale. La cine să alerg când mi se clatină temeliiile? Când văd suferința fără să pot face nimic? Cum pot fi martoră la durerea fiicei mele fără ca propria mea inimă să se frângă? Pe cine să întreb? Unde să caut soluții? Cine mi-ar putea da un antidot?

Toată lumea mea se prăbușise. Boala fiicei mele apăsa cu o mână de fier peste sufletul meu. Să fiu martoră la suferința ei era o povară mai mare decât puteam duce. Acest chin fura și umbra de frumusețe care împodobeă, din când în când, viața noastră. Cu fiecare zi care trecea, rezervorul speranței mele rămânea din ce în ce mai gol.

În mijlocul durerii mele a ajuns la mine un zvon: că există un Om în Israel, un Învățător de care ascultau chiar și duhurile necurate. Auzisem că are milă, că privește suferința umană în profunzimile ei. Că nu este surd la bocetul fără glas care, atât de des, se ascunde într-un colț al unei inimi rănite. Că strigătul orbilor de pe marginea drumului nu-L lasă indiferent. Bogăția și slava oamenilor nu-L impresionează. El nu se uită la fața oamenilor, nu caută să placă, ci privește dincolo de șabloanele pe care învățătorii Legii le folosesc. Auzisem că știe să lege răni. Că vede suferința și nu fuge, ci stă, Se apleacă și întinde mâna. Nu-i izgonește pe cei care vin la El, chiar dacă mulți sunt păcătoși, murdari și lipsiți de frumusețe.

Când L-am văzut în mulțime, am știut că El este Mesia, Fiul lui David – Salvatorul pe care Israel îl aștepta de atâția ani, răspunsul la rugăciuni, speranțe și lacrimi de durere. Era ceva diferit în prezența Lui: o pace pe care nu mi-o puteam explica, o asigurare că nu ducem greul singuri, ci că, în mijlocul durerii, Cristos este cu noi.

M-am apropiat cu reținere, conștientă că nu avea nicio responsabilitate față de mine. Nu eram din neamul Lui, nu participam la sinagogă, nu țineam Legea. Eram doar o mamă fără speranță care găsisse un antidot pentru disperare. Putea să mă refuze. O singură privire aruncată în jur ar fi fost suficientă ca să vadă disprețul din ochii celor de lângă El. Știam că mă considerau pierdută, nevrednică de har, nedemnă de ajutorul de care aveam atâta nevoie. Pentru ei, neamul meu era mai important decât disperarea mea. Dar știam și că El era altfel, că durerea mea nu-l era indiferentă.

Mi-am făcut curaj – un curaj pe care doar disperarea îl poate naște – și am strigat după El. El S-a întors, S-a uitat la mine și a tăcut.

Am insistat. Opinia oamenilor nu mai conta. Felul în care eram privită nu mai avea nicio valoare pentru mine.

Fiica mea avea nevoie de El-Roi și Iehova-Rafa. Știam că El o poate vindeca. Aveam nevoie doar de un cuvânt. M-am apropiat. „Nu este bine să iei pâinea copiilor...”

Știam că nu este bine, dar nu pe identitatea mea mă bazam. Nu faptele mele voiam să-L înduplece. Nici n-aș fi îndrăznit să-mi văd meritele ca pe o monedă de schimb. Știam că harul nu este negociabil. De aceea, mă sprijineam doar pe mila Lui. Știam că este un Stăpân bun.

Cu nodul în gât am spus că nu voiam un loc la masă, ci doar să mă sature cu fărâmiturile de pe jos. Îmi era de ajuns – mult mai mult decât îndrăzneam să sper.

El mi-a lăudat credința. Și a făcut după cum am cerut. Mi-a lăudat credința? Mie? Unei femei cananeence? Am rămas uimită. În mijlocul unei mulțimi care mă privea cu ochi străini, El a văzut credința neclintită a unei mame ajunse la capătul puterilor. Și, dincolo de strigătele mele, a auzit șoapta abia perceptibilă a inimii care avea nevoie de o minune.

Când văd cu câtă milă Te apleci spre cel căzut? Când chemi oamenii la Tine, indiferent de neam, statut social sau frumusețe? Când lași nouăzeci și nouă de oi ca s-o cauți pe cea pierdută?

Plecam cu certitudinea de nezdruncinat că venise Mesia – lumea avea speranță. Sosise Răspunsul. Nu mai eram oameni care veneau de nicăieri și se îndreptau spre nicăieri; alergarea noastră căpătase sens. Știam spre ce ne îndreptăm. Fuga noastră continuă își găsisse odihna în Cel care a creat timpul și ține generațiile în mâna Sa.

Acum știam ce să-i spun suferinței, dacă vreodată avea să-mi mai bată la ușă: există Cineva mai puternic.

Ce har – că, într-o zi, Dumnezeu S-a oprit în dreptul meu și a spus: „Femeie, mare este credința ta!”

Maria Enache (foto)

"Cum să n-am credință, Doamne, când știu cine ești?
Când lași nouăzeci și nouă de oi ca s-o cauți pe cea pierdută?"

Primăvara timpurie...

Ce ne aduce primăvara?

Miros de flori, o adiere ușoară, primele lalele primite de la o persoană dragă, primul ghiocel ivit de sub zăpadă. Pentru fiecare dintre noi, primăvara înseamnă o reînviere după o iarnă lungă, cu frig, zăpadă, musafiri și stresul inexplicabil al meselor de Crăciun.

Ghiocci grăbiți

În frumosul oraș din Franța în care locuim din august, ghiocelii au răsărit încă din ianuarie, înainte de vreme, aducând cu ei bucurie și încântare, dar și o mirare pentru multă lume.

Ghiocelul s-a grăbit să se arate, dar este acolo, statornic. Schimbările climatice vin, însă ghiocelul se adaptează. Așa cum ghiocelul este mereu prezent la datorie, tot astfel și Dumnezeu este lângă noi întotdeauna, indiferent de schimbările vremii. Noi ne schimbăm, vremea se schimbă, generațiile sunt altfel, dar El nu se schimbă niciodată.

Trecerea prin viață

Statornicia Lui este asemenea ghiocelului primăvara: ne dă semnal că este prezent, acolo, chiar lângă noi. Într-o lume plină de online și offline, Dumnezeu ne arată că El este singurul care rămâne omniprezent în viața noastră, asemenea ghiocelului care răsare primăvara, uneori chiar înainte de termen, ca semn că, indiferent de situație, nu ne uită. Dumnezeu ne trimite primăvara ca să ne amintească de restaurare, înviare și bucurie:

- că mai trăim încă o primăvară sub harul Lui,
- că mai vedem lalele proaspete sub harul Lui,
- că mai facem o plimbare în parc sub harul Lui,
- că mai avem încă un zâmbet sub harul Lui,
- că mai avem totul sub harul Lui...

Harul Tău îmi este îndeajuns... Te-ai gândit vreodată ce simbol poartă ghiocelul, dincolo de vestirea primăverii? Sau cum am putea privi petalele lui? Petalele sunt asemenea zilelor noastre, verdele lui – seva, esența vieții pe care o trăim, iar trecerea lui... asemenea trecerii noastre prin viață: trecători. Noi plecăm, dar ghiocelii vor răsări și peste mulți ani; îi vor vedea urmașii noștri, bucurându-se de ei, alte generații.

Feminitatea

Ghiocelul, alături de celelalte flori, simbolizează puritatea, iar primăvara – acest anotimp al renașterii, este, în mod special, și sezonul florilor.

Ce coincidență frumoasă că ea se întâlnește cu femeia și cu ziua ei, în luna martie, lună destinată nouă!

Feminitatea este un dar. Este deosebită senzația unei rochii noi, a unei cărți noi, a unui buchet de flori primit în dar, bucuria decorării casei în spirit de primăvară, mirosul unei mâncări proaspăt scoase din cuptor....Lista lucrurilor pe care femeile le simt diferit și intens poate continua la nesfârșit. Ce onoare!

Emoția unei femei este unică. Dumnezeu a pus în ea suflet și cele mai de preț simțăminte, pe care nimeni nu le poate simți altfel. Femeia poate ascunde în inimă atât de multe bucurii și trăiri tăcute, necunoscute de nimeni. Ne amintim, într-un moment al zilei, clipe glorioase din viața noastră și schițăm un zâmbet; vărsăm o lacrimă privind o fotografie veche cu cei dragi și ne umplem inima când ne amintim de binecuvântările lui Dumnezeu asupra noastră.

Completarea femeii cu un bărbat este una dintre modalitățile prin care Dumnezeu arată un duo perfect, împlinirea planului Său: familia. Familia este cel mai de preț cadou pentru o femeie – cel mai sensibil, mai cald și mai profund dar al sufletului ei, cuibul inimii.

Bucuria unei noi primăveri

Mai sunt doar câteva minute până când e ziua mea de naștere. Așa cum un ghiocel îndrăznește să se arate din pământ, și eu îmi aștept cu emoție noul capitol al vieții: 24! Ce număr încântător!

Dumnezeu mă vede mai mult decât tânăra; Dumnezeu mă cunoaște cu adevărat, în toate, și are grijă de mine. Știu că El este acolo mereu, mă iubește și, sub protecția Lui, am zile senine, am momente pline, am un soț special și, cel mai de preț dar, sunt fiica Lui.

De aceea te îndemn și pe tine să te simți la fel de specială în ochii Lui, așa cum ghiocelul este special primăvara. Nu oamenii ne definesc, nu societatea ne dă valoare, ci Dumnezeu. El ne oferă însemnătate nouă, ghiocelului și chiar și buruienii care răsare lângă ghiocel, arătându-ne cât de prețios este fiecare în locul în care a fost așezat.

Bucură-te de lucrurile simple în Hristos, draga mea! Trăim vremi de har...

Anamaria Oancea

HARUL LUI DUMNEZEU

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.” (Tit 2:11-12)

Ce este HARUL?

Harul este un cuvânt grecesc („charis”) și nu a fost tradus niciodată în limba română. În teologia protestantă se folosește definiția: harul este darul nemeritat al lui Dumnezeu. În 1 Petru 4:10, Petru vorbește despre „harul felurit al lui Dumnezeu”.

Harul operează în mai multe direcții. Harul este ceea ce dă Dumnezeu, iar credința este ceea ce luăm noi din ceea ce dă Dumnezeu.

O definiție a harului ar putea fi cea care se regăsește în Efeseni capitolul 1 cu versetul 3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.”

Dar haideți să intrăm în profunzimea acestei definiții și să vedem mai pe larg ce este / ce ne dăruiește harul:

- Iertarea păcatelor:

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” (Efeseni 1:7)

- Biruința asupra păcatului:

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Romani 6:14)

Păcătuim fiindcă nu suntem sub har și nu rămânem în har pentru că nu suntem smeriți. Smerenia este o stare a inimii. A fi smerit înseamnă să mori față de tine însuși. Golirea de noi înșine este moartea de sine, lepădarea de sine. Dacă nu ne golim de noi, Dumnezeu nu poate turna harul. Măsura cu care luăm harul, picături sau cascade, depinde de noi.

- Intrarea și rămânerea în har prin smerenie:

„Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har».” (1 Petru 5:5)

Mama păcatelor este trufia/mândria, dar mama virtuților este dragostea.

Semnul că avem harul lui Dumnezeu este pasiunea pentru sfințire, asemănarea cu Domnul Isus Hristos. Dumnezeu strălucește în toate, dar adevăratul Lui Chip îl vedem în har.

- Harul lui Dumnezeu lucrează cu putere în noi și prin noi: Apostolul Pavel, cel care a adus atâta învățătură și rod, afirmă: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ba încă am lucrat mai mult decât toți, totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.” (1 Corinteni 15:10)

În viața noastră, traiectoria gloriei este Domnul Isus Hristos, iar punerea pe traiectorie o face Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl manifestă pe Isus Hristos în noi.

Harul lui Dumnezeu ne-a pus în Hristos și harul lui Dumnezeu a fost pus în noi de Duhul Sfânt, care rodește în noi și ne dă putere în slujire.

Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primiți în zadar harul lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 6:1)

Dumnezeu ne-a dat absolut tot ce avem nevoie, dar noi suntem administratorii a tot ceea ce am primit. Cu cât este mai mare harul, cu atât este mai mare răspunderea, deoarece cui i s-a dat mult i se cere mult.

Doamne, îți mulțumim pentru atâta har, ajută-ne să înțelegem cu adevărat ce înseamnă harul Tău! Fă-ne să știm să administrăm harul astfel încât să rodească în noi faptele bune pe care le-ai pregătit Tu, ca să umblăm în ele.

**Cu prețuire,
Lidia Aldea**

FEMEIA CONTROLATĂ

de feminism sau de feminitate

Înainte să parcurgi aceste rânduri, drag suflet,
doresc să îți amintesc că Dumnezeu iubește ființa ta și te dorește cu scumpătate.

Prin harul lui Dumnezeu, împreună cu soțul meu am ajuns să sărbătorim 10 ani de căsnicie. Un deceniu, un carusel de emoții, bucurii, încercări, clipe de îngrijorare și clipe de biruințe. Toate aceste trăiri și evenimente au contribuit la maturizarea noastră și ne-au învățat ce înseamnă să relaționăm ca o echipă. Am conștientizat că într-o căsnicie femeia și bărbatul se influențează reciproc, fie în bine, fie în rău. În mod specific, Scriptura ne spune următorul adevăr esențial despre rolul femeii: „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dă rămă cu înseși mâinile ei.” (Proverbele 14:1). Din păcate, trăim vremuri în care multe femei tânjesc să fie altceva decât ceea ce au fost create să fie. Femeia vrea emancipare extremă, vrea să controleze, vrea să fie divinizată, vrea să fie ea cea care ia deciziile și care ține în mână soarta bărbatului. Câte dintre aceste aspecte ți se par cunoscute? Cu siguranță, măcar o dată în viață ai văzut o femeie care încearcă să se ridice prin călcarea în picioare a tot ce înseamnă feminitate și gingășie, dorind să obțină autoritate.

Asupra noastră, a femeilor, este o adevărată ambuscadă emoțională venită din partea mișcării feministe. Ce este feminismul? „Mișcare socială care susține egalitatea în drepturi a femeii cu bărbatul în toate sferele de activitate” (def. DEX). Problema nu este că există o astfel de mișcare, ci unele ideologii extremiste prin care aceasta le promovează și intenționează să le impună ca reper pentru orice femeie.

În opinia mea, viața femeii trebuie să fie conturată mai degrabă de feminitate, nu de feminism. Ce este feminitatea? „Ansamblu de trăsături care constituie specificul caracterului feminin” (def. DEX). Care sunt aceste trăsături specifice? Empatie, sensibilitate, blândețe, creativitate, eleganță, decență, spirit de sacrificiu, ș.a.m.d. Toate aceste superbe trăsături definesc femeia. Ajungem să ne simțim inferioare din cauza ideologiilor feminismului pentru că acestea devin tot mai greu de ocolit. Ni se implementează tot mai mult în subconștient că așa trebuie să fie o femeie. Totuși, apreciez unele aspecte pozitive ale feminismului, cum ar fi dreptul de a vota, combaterea hărțuirii sexuale, a violenței domestice și a abuzurilor fizice sau psihice la care sunt supuse fetele / femeile, combaterea misoginismului, combaterea discriminării rasiale, sociale sau religioase. Am enumerat câteva aspecte pentru care putem lupta, ca femei. Aceste cauze merită energia noastră. Prin bunătate și sensibilitate putem schimba lumea, nu prin răutate, ură și înjosire.

De ce abordez acest subiect?

Doresc să văd tot mai multe femei care au grijă cu ce își hrănesc inima.

Așa cum se spune, femeia este inima familiei, bărbatul este creierul. Inima trebuie prețuită, iar dacă aceasta vrea să înflorească, trebuie să fie înconjurată de factori cheie precum lumină, apă, pământ. Dacă inima mea se scaldă în ape tulburi, se cufundă în pământ murdar și zace în întuneric, acești factori vor duce la destrămarea relației cu cei din jur, în special cu cea a partenerului de viață. Vorbesc despre ceea ce poate face femeia pentru a-și construi o relație sănătoasă cu bărbatul, pe baza experiențelor fericite, și mai puțin fericite, trăite în acești 10 ani de căsătorie.

Feminismul vrea FEMEIE versus BĂRBAT

Acest subiect îmi macină gândul de mulți ani pentru că și eu am fost cuprinsă de dorința de emancipare extremă. Între 20 și 25 de ani, inima îmi era feroce, gata să lupte cu oricine și orice, indiferent de consecințe. Aceste apucături au influențat o perioadă de timp relația cu soțul meu și modul cum îl priveam. Îmi era greu să empatizez cu el pentru că eram concentrată doar pe ceea ce eu simt și trăiesc. Bineînțeles, în orice căsnicie există defecte ce vin din ambele părți. Există aspecte de îndreptat, atitudini peste care trebuie să treci și să ierți, dar acum vorbesc despre ce poate femeia să îmbunătățească. Sunt întristată când aud femei mature, care au trecut prin viață și totuși își vorbesc de rău soții, în orice împrejurare. Nu ratează nici o oportunitate în a-i înjosi. În fața familiei, în fața prietenilor sau în fața străinilor, când au ocazia. Când ești la început de drum, contează foarte mult în cine îți pui încrederea și cine îți este modelul de urmat. De aceea, cele care deja deținem o experiență însemnată și frumoasă a căsniciei să fim o lumină și un bun exemplu pentru cele proaspăt căsătorite. Să le îndrumăm pe aceste femei să devină mame și soții roditoare.

Feminismul stârnește rivalitate între femei și bărbați. Tot mai multe persoane influente devin feministe la modul exagerat și ne arată în mod greșit cum să trăim. Toată atenția este îndreptată spre „eu”. Eu trebuie să am cât mai multe haine, de toate culorile, eu trebuie să mă relaxez și să merg în vacanțe, eu trebuie să fiu lăsată în pace când am nevoie, eu stabilesc atmosfera în casă și dacă eu am o zi proastă, toată lumea trebuie să umble pe vârfuri, eu trebuie să muncesc cot la cot cu bărbatul, dar tot eu să am voie să mă plâng că sunt obosită pentru că vreau să fac tot, să am eu control...eu, și iar eu.

Bărbatul nu are voie să spună că nu mai poate sau că a obosit. El are „obligția” să muncească și să fie responsabil, dar niciodată vulnerabil. Iată câtă toxicitate poate aduna femeia în inimă din cauza a ceea ce urmărește și privește. Dragi femei, nu mai priviți cu adorare la femeile care vă duc pe acest drum. E un drum care duce spre pustiu, spre singurătate, spre frustrare.

Când realizezi că inima e frântă după atâtea alergări în zadar, doar pentru a obține ceva toxic, doar Hristos mai poate reconstrui ceva ce omul a stricat și călcat în picioare. Nu te lăsa influențată de propaganda ce favorizează egocentrismul. Inima femeii este construită pentru a oferi un ajutor potrivit bărbatului, ceea ce înseamnă de multe ori renunțarea la sine, prin acte de jertfire. Feminismul dorește ca noi să uităm adevărata menire a femeii și să ne concentrăm atenția cu prioritate asupra împlinirii propriilor nevoi. Sunt multe categorii ale acestei mișcări, dar toate au la bază rivalitatea, egoismul, controlul, victimizarea excesivă, răutatea și lipsa stimei și a încrederii de sine. Totul pornește de la „mie mi se cuvine”.

Feminitatea vrea FEMEIE + BĂRBAT

Ce frumos sună cuvântul feminitate. Dumnezeu a pus în noi trăsături de caracter precum capacitatea de a fi un sprijin emoțional pentru întreaga familie, să punem la punct lucrurile mărunte din casă, atenția la detalii, puterea de a trece peste durerile fizice și în același timp să fim prezente pentru membrul din familie care are nevoie de noi. Femeia are puterea de a oferi un ajutor potrivit bărbatului. De ce dorim să renunțăm la această putere, pe care deja o deținem, doar pentru a ne scoate în evidență prin metode nocive?

La începutul căsniciei nu înțelegeam de ce soțul meu are nevoie să stea câteva ore tăcut, după o zi grea și epuizantă. Credeam că este supărat pe mine, iar eu mă izolam, nedorind să mai aud vreo explicație. După ani de modelare a inimii, am înțeles că el are nevoie de mine să empatizez, să fiu blândă și grijulie, să fiu sensibilă și atentă cu nevoile lui. Am învățat că mintea bărbatului funcționează eficient și dă randament doar dacă femeia își folosește puterea feminității. Altfel, el se refugiază în lumea lui și se creează distanța. Nu suntem cu nimic mai inferioare dacă rolul nostru constă în a oferi mereu bunătate, căldură și afecțiune. Mi-am dat seama că degeaba am citit atâtea cărți despre femei, dacă nu pun în aplicare ceea ce am învățat în urma lor. Am reluat câteva dintre ele și am început să-mi duc inima la izvoare curate, la lumină bună și mai cu seamă, spre Hristos. L-am rugat pe Dumnezeu în mod stăruitor să îmi modeleze inima, să reverse abundența virtuților feminine, să mă învețe și să mă îndrume El cum să fiu un ajutor potrivit pentru soțul meu pentru a clădi o relație bazată pe încredere, prietenie sinceră, onestitate, reciprocitate și iubire realistă, nu idealistă.

Am vrut să îmi pot însuși și eu feminitatea lăsată de Dumnezeu. Inima mea este surprinsă de modul minunat în care Dumnezeu lucrează și mă ajută să fac față provocărilor de zi cu zi. Dacă femeia se comportă cu sensibilitate și gingășie, bărbatul va dori să o apere și să fie un stâlp adevărat. Bineînțeles că sunt bătălii pe care trebuie să le porți de una singură, în mod spiritual, iar acestea

pot fi câștigate doar cu Hristos, dar vorbesc mai cu seamă despre bătăliile purtate împreună, în cadrul unei căsnicii. Femeia este creată pentru a face echipă cu bărbatul. Multe căsnicii ajung la distrugere pentru că partea feminină uită că rolul său este de a fi un ajutor potrivit pentru partea masculină și nu de a prelua rolul și responsabilitățile bărbatului.

Cum să acționez cu feminitate?

Spune-i cât de mult îl apreciezi pentru faptul că muncește, pentru că se îngrijește să aveți toate lucrurile necesare, spune-i că îl susții și îi vei fi un sprijin la orice pas și fă-l să se simtă bine acasă, unde este oaza de liniște și pace. Când știi că urmează să vină acasă, pregătește o atmosferă caldă și pozitivă. Deși ești și tu obosită, nu îl aștepta cu atitudine de victimizare, ci deschideți inima în mod blând când este momentul cel mai oportun. Cu cât îți lași inima deschisă spre a fi un ajutor potrivit, cu atât mai mult vei fi împlinită în ceea ce faci. Scopul sfânt a lui Dumnezeu pentru noi, femeile, este acela de a fi feminine. Încredințează-ți inima în mâinile lui Dumnezeu, creatorul nostru, iar trăirea ta va fi roditoare. Acționează prin feminitate, cu încredere în puterea primită de la Dumnezeu. Nu te lăsa intimidată de feminismul care încearcă să cucerească inima oricărei femei. Rezistă impulsului ce vine din fire, care își cere drepturile. Ridică-te și luptă pentru cauze corecte, aducătoare de lumină. Fii feminină pentru cel de lângă tine.

Te las cu o întrebare, tu ce lași să te controleze, feminitatea sau feminismul?

Vera Bogdan (foto)

Dincolo de aparențe

Noi, femeile – și oamenii în general – privim adesea prin prisma bunurilor pe care cineva le deține, a statutului social și a poziției pe care o ocupă în domeniul în care profesează. Ne atrage stilul de viață aparent lipsit de griji, zâmbetul colorat afișat în fotografii și imaginea unei existențe perfecte. Ajungem astfel să credem că aceasta este viața care merită trăită, că aceasta este adevărata valoare a unui om și adevărata împlinire sufletească.

Platformele de socializare – Facebook, Instagram, TikTok și multe altele – ne influențează, într-o măsură mai mică sau mai mare, să adoptăm, uneori involuntar, o perspectivă materialistă asupra lumii și asupra vieții. Însă nu trebuie să uităm că ceea ce se vede reprezintă doar carcasa, forma, partea superficială, nu esența.

Ceea ce pare este, de cele mai multe ori, doar o iluzie. O iluzie pe care o credem și din cauza căreia nu puține dintre noi ajung să treacă prin perioade de deznădejde, descurajare, frustrare, nemulțumire și chiar depresie.

Vedem și ne comparăm cu femeii care par super-mame și super-soții: gospodine desăvârșite, bucătărese de excepție, femei de carieră și de succes, soții înțelepte, implicate în tot ce se poate, mame iubitoare și grijulii, mereu relaxate, îngrijite, pregătite să urce munții și, culmea, având întotdeauna casa ordonată și lucrurile puse la locul lor.

Da, aparențele impresionează, dar nu reflectă întotdeauna realitatea. Și chiar dacă, pentru unele persoane, ele ar reprezenta adevărul, ce folos ar avea pentru celelalte să tânjească după aceste lucruri și să se amărase pentru că nu le pot atinge?

Banii oferă confort temporar, însă niciodată fericire de durată. Poziția socială deschide uși, însă ușa Cerului nu se va deschide niciodată cu cheia popularității și a unui „nume bun” înaintea oamenilor. Goana după trenduri, reels-uri și urmăritori hrănește orgoliul și crește artificial stima de sine, dar nu contribuie la sfințire și nici la apropierea de modelul nostru de caracter: Isus Hristos.

Uităm, din păcate, că „nu suntem aici statornici”, cum spun versurile unei cântări cunoscute. Nu suntem meniți să moștenim pământul, ci Raiul. Valoarea noastră nu se găsește în validarea lumii, ci în Hristos – în Cel care ne-a răscumpărat și a plătit un preț de sânge pentru noi.

Scopul nostru nu este să căutăm împlinirea aici, în lucrurile trecătoare, ci să o căutăm în Dumnezeu. Suntem chemați să devenim, zi după zi, tot mai bogați în supunere, credincioșie, altruism, bunătate, smerenie, cunoștință, perseverență și în toate roadele Duhului.

Să nu privim pe nimeni de sus și nici să nu tânjim după ceea ce au sau par a fi ceilalți. Să ne ajute Dumnezeu să ne mulțumim cu ceea ce avem, dar să fim tot mai determinați să dobândim cât mai mult din bogățiile nepieritoare ale sufletului.

**„Domnul nu Se uită la ce se uită omul;
omul se uită la ceea ce izbește ochiul,
dar Domnul Se uită la inimă.”
(1 Samuel 16:7b)**

Mă rog ca Dumnezeu să ne dea puterea și înțelepciunea de a nu lăsa „spiritul veacului” să pătrundă în inimile noastre și să rodească vlăstare de amărăciune, frustrare și nemulțumire. În același timp, să nu ne considerăm niciodată superioare celor mai puțin binecuvântați decât noi din punct de vedere material.

Iar atenția și preocuparea noastră să rămână îndreptate spre tot ceea ce hrănește sufletul, nu firea, nu orgoliul și nici lăudăroșenia lumii.

**„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.”
(1 Petru 3:3–4).**

Satisfacția noastră să fie în Hristos. Realizările noastre cele mai notabile să fie moștenirea spirituală pe care o lăsăm copiilor noștri. Numele nostru să fie scris în Cartea Vieții. Iar bogăția noastră să fie bogăția Cerului, revărsată din belșug în noi și din noi peste cei din jur.

„Fiți mulțumiți cu ceea ce aveți, dar niciodată mulțumiți cu ceea ce sunteți.”
(D.L. Moody)

Miriam Văduva (foto), Hunedoara

Invitația Regelui

„Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru!” (Isaia 40:3)

În inima lui Dumnezeu arde dorința de a ne face conlucrătoare împreună cu El, pentru scopul măreț și glorios de a-l pregăti Calea. Tot Cel Preaînalt caută inimile însetate și smerite înaintea Lui, pentru a le oferi cea mai specială invitație: aceea de a fi puse deoparte pentru El, pentru Regele regilor.

El va veni și orice ochi Îl va vedea, și orice genunchi se va pleca înaintea Lui! Ești tu gata să-L întâlnești? Arde în inima ta dorința de a-L vedea și de a te închina Lui? Inimile noastre au fost create să tânjească după mai mult, după valoare și sens. Ne dorim să fim iubite și prețuite, iar Cel care a pus în noi acest gol, această nevoie, așteaptă să ne împlinească.

El, Regele regilor, Leul și Mielul junghiat, este în așteptare. Mă așteaptă pe mine și te așteaptă pe tine. Suntem noi dispuse să ne punem deoparte pentru El? Pentru marea chemare de a-l pregăti Calea?

Lumea din jurul nostru a creat atâtea modalități și căi paralele prin care ni se promite că ne putem umple de semnificație și valoare și putem fi „cineva”. Și adesea aceste oferte sunt atât de atrăgătoare fiindcă ne au tocmai pe noi în centru. Nouă ni se aduce valoare, iar eul nostru este pus în siguranță, în aplauzele mulțimilor. Și uităm că nu pentru aceasta am fost create; uităm că jertfa lui Hristos ne cheamă la lepădare de sine și nicidecum la înălțarea proprie.

În Cuvântul lui Dumnezeu ni se confirmă, prin apostolul Pavel, că există un preț de plătit atunci când înțelegi chemarea lui Isus Hristos de a fi pusă deoparte pentru El. Sunt lucruri și aspecte care trebuie lăsate în urmă: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere de dragul lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui

Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să-L câștig pe Hristos și să fiu găsit în El.” (Filipeni 3:7–9)

Tu ce lași în urmă pentru siguranța de a fi găsită în Hristos? Este aceasta cea mai mare pasiune a ta? Să-L cunoști pe El și să fii găsită în El? Pentru mine a fost o vreme până mi s-au deschis inima și ochii și am înțeles că nu există chemare și împlinire mai mare decât cea oferită de Cel Preaînalt, lubitul inimii — chemarea de a fi pusă deoparte pentru El și de a mă închina Lui cu tot ce sunt, aducându-l glorie și pregătind Calea Lui.

Am fost create să-l aducem Lui toată gloria, să îndreptăm atenția celor din jur spre El, spre Regele regilor, Împăratul slavei. Iar când trăim astfel, gloria Lui strălucește prin vasul nostru de lut.

Ce prețuire mai înaltă am putea primi decât aceasta: ca Împăratul slavei să Se coboare și să ne locuiască? Să trăiască prin noi? Și poate te gândești că ești o simplă femeie, care nu ai prea multe de oferit. Știi să faci lucruri simple și cam asta faci zi de zi. De ce ai fi de folos tocmai Celui Sfânt?

Haideți să privim în Cuvântul lui Dumnezeu. Aici sunt bazele credinței noastre și aici avem exemple clare că Dumnezeu a ales chiar femei simple, ca mine și ca tine, pentru a marca istoria. Ele au fost disponibile, iar Dumnezeu vorbește despre ele generații la rând și le face remarcate.

Ana, deși stearpă, prin rugăciunea ei stăruitoare, naște pe cel care urma să fie un important judecător și profet în Israel — Samuel.

Estera, o tânără crescută de unchiul ei, înțelege chemarea și își riscă viața pentru poporul ei, intrând la împărat în ciuda legii.

Maria, mama Domnului Isus, o femeie smerită, dă dovadă de ascultare deplină, dispusă să plătească prețul pentru a-L naște pe Mântuitorul.

Înțelegem de aici că Dumnezeu, încă din vechime, a ales femei simple, dar dispuse să-L onoreze prin credințioșia lor. Femei care au înțeles că povestea vieții lor o scrie Cel Preaînalt și nu ele însele. Și ce frumos le-a făcut Dumnezeu cunoscute peste generații!

Eu și tu, de cine vrem să fim remarcate? Ce poveste se va scrie în urma noastră? Ce moștenire lăsăm celor care privesc spre noi?

Regele regilor stă pe tron, El domnește în veci, dar are ochii ațintiți la mine și la tine, așteptând răspunsul nostru. Îl voi lăsa pe El să-mi scrie povestea sau voi lupta eu însămi să strălucesc prin forțele proprii?

Când alegem să spunem „da” Celui Preaînalt, El Se ocupă personal să ne pregătească și să ne dea ungerea și autoritatea Lui pentru a primi victoria. Nu este despre forțele și resursele noastre, ci despre disponibilitatea de a fi în ascultare de El!

„Domnul dă un cuvânt, iar vestitoarele de vești bune sunt o mare oștire; împărații oștirilor fug, fug, și cea care rămâne acasă împarte prada.” (Psalmul 68:11–12)

M-am gândit adânc la aceste versete și m-au marcat puternic. Textul face referire la perioada în care poporul Israel avea de dus războaie și de cucerit teritorii. Bărbații mergeau la luptă, iar femeile rămăneau acasă. Dar aceste femei înțelegeau că nu trebuie doar să stea și să aștepte, ci că Dumnezeu le cheamă la mai mult.

În lumea spirituală se dă o luptă, iar femeile disponibile să asculte Cuvântul Celui Sfânt încep să proclame adevărul Lui, cuvântul primit. Poate în plan pământesc nu se vede mare lucru, dar în lumea spirituală, înaintea lui Dumnezeu, aceste femei sunt văzute „ca o mare oștire”. Este fascinant cum Dumnezeu alege să facă din aceste femei o armată, iar impactul este clar: în urma proclamării voii Lui

”E uimitor cum alege Dumnezeu să lucreze prin femei simple, dar ele au înțeles că trebuie să se pună deoparte pentru El.”

Dumnezeu, împărații oștirilor încep să fugă, iar biruința este dată. Ce impact puternic, ce victorie! E uimitor cum alege Dumnezeu să lucreze prin femei simple, dar ele au înțeles că trebuie să se pună deoparte pentru El. Nu știm ce a implicat aceasta, dar știm că pentru a primi un cuvânt din partea Celui Preaînalt nu putem sta oricum. A fi disponibilă pentru Dumnezeu înseamnă să accepți privilegiul de a te pune deoparte pentru El: „Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt.” (Levitic 11:45)

În zilele noastre nu mai avem de dus războaie fizice, dar Biblia ne vorbește în Efeseni 6 despre războiul spiritual în care suntem implicați

și care ne responsabilizează la o echipare zilnică: „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericii acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:12). Totuși, este atât de liniștitor să știm că Duhul Celui Preaînalt este în noi și El face lucrarea de sfințire prin noi. Nu este prin puterile noastre, ci prin puterea Lui!

Tu ce vrei să lași în urma ta? De cine vrei să fii cunoscută? Unde vrei să se știe despre tine — în lumea spirituală sau în ochii oamenilor? Să te aplaude oamenii sau să fugă împărații pământului la rugăciunea ta?

Când Cel Preaînalt te echipează și te îmbracă cu autoritatea și neprihănirea Lui, vei gusta din bucuria de a nu mai avea frică, de a râde la ziua de mâine. Când Dumnezeu te încinge cu putere, casa ta este acoperită cu sângele Lui, iar generațiile care vin după tine știu că ai un Dumnezeu care domnește și este pe tron. Iar casa ta rămâne zidită pe stâncă.

„Vei fi ca o grădină bine udată și ca un izvor ale cărui ape nu seacă niciodată.” (Isaia 58:11)

„... Domnul va fi lumina ta pe vecie și Dumnezeuul tău va fi slava ta. Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi lumina ta pe vecie.” (Isaia 60:19–20)

Este atât de mare privilegiul de a accepta ce are Dumnezeu să ne dea! Partea noastră este atât de mică în comparație cu bogăția harului Său, a trăirii vieții zilnice la pas cu El, în totală supunere și închinare Lui.

Mă rog să auzim chemarea Lui, mă rog să ne deschidem inima pentru voia Lui și să primim invitația de a-L onora prin viața noastră, lăsând în urma generațiilor care vin după noi o moștenire veșnică de slavă.

David Alexandra (foto)

Sacrificiul celor 5 ani

Când m-am decis să scriu acest articol, m-am gândit să pot fi de folos femeilor care trec prin aceeași experiență ca mine. Orice familie visează la o casă, un cămin, și nu este un lucru rău.

La fel și eu îmi doream pentru mine și familia mea să avem casa noastră, însă nu am știut care este planul lui Dumnezeu pentru noi. El ne-a pregătit un final frumos, foarte binecuvântat, însă sacrificiul a fost unul nespus de mare și greu.

Acest vis s-a putut realiza prin faptul că soțul meu a primit o ofertă de muncă foarte bună în Germania. Dumnezeu a plănuit totul din timp și mi-a vorbit prin glas profetic că mâinile soțului meu vor fi binecuvântate prin om și prin așa a fost – prin plecarea lui în străinătate.

După două luni de la plecarea soțului, l-am urmat și eu împreună cu fetița noastră, Erica, care avea atunci aproape 4 ani, apoi am decis să rămânem cu toții împreună acolo.

Încă de la început nu mi-a plăcut deloc Germania și nu reușeam să mă acomodez. Deși eram lângă soțul meu, mă simțeam foarte singură, nu cunoșteam pe nimeni. Totuși am rezistat așa trei ani. Din cauza faptului că eu și Erica sufeream, simțindu-ne străine, iar fetița a avut parte de bullying la grădiniță și la școală pentru că era străină și nu știa limba, am decis cu soțul ca noi împreună cu cea de-a treia fetiță, născută acolo, să ne întoarcem în țară, rămânând doar soțul în străinătate pentru a strânge banii necesari construirii unei case.

Ne-am gândit amândoi că vom reuși ca acest vis să prindă contur într-un an, însă lucrurile nu au stat așa și până am reușit să terminăm casa au durat cinci ani grei, unul fără altul.

Am fost binecuvântați și cu cea de-a treia fetiță, care ne-a adus bucurii mari.

Timpul trecea apăsător și plin de dor. Chiar dacă ne vedeam o dată pe lună, în restul zilelor erau zile urâte, deoarece eram singură cu fetele, într-o casă în care nu ne era greu fără el, chiar dacă după doi ani ne-am mutat în casa noastră, care încă nu era finalizată.

Dorul, singurătatea și răbdarea au fost atât de greu de suportat, iar deși la casă lucrurile începeau să ne bucure de tot ce vedeam, nu eram împlinită, pentru că fără prezența soțului meu îmi era foarte greu.

Tot ajutorul și puterea în acești ani le-am primit de la Dumnezeu, care nu m-a părăsit nicio clipă și mi-a dat putere să înaintez și să mă ridic ori de câte ori mă simțeam copleșită.

Au fost niște ani atât de grei, în care zi de zi m-am ancorat tot mai mult prin multă rugăciune și am așteptat timpul când Dumnezeu va decide să se termine ceea ce a început în dreptul nostru – planul Lui de binecuvântare cu casa.

Chiar dacă ne-am sacrificat amândoi la distanță, pierzând ani din viața noastră, astăzi, privind în urmă, nu pot decât să mă bucur de casa noastră și de faptul că suntem din nou împreună. Dragostea noastră a fost una puternică și mă bucur că prin tot acest greu și această distanță Dumnezeu a vrut să șlefuiască caracterul meu, trăirea mea cu El, să devin mai smerită și să văd că îndurarea și binecuvântarea Lui le putem vedea umblând doar cu El la timpul potrivit.

Carmen Frunza

*Si... au trecut atâția ani de-a rândul
Că să înțeleg că eu nu-mi aparțin.
Că tot ce sunt e pe deplin răspunsul –
La simpla ta rostire: „Să fie!” și „Amin”.*

*Chiar înainte să exist eu – am fost Visul –
Ce-a prins contur sculptat în chip de om.
Ți-ai pus a Ta sclipire – dumnezeirea-n gândul
De-a fi un chip semnat pe palme de neom...*

*Ființa ce-ai întrupat-o din țărână –
Nu-i drept atunci să caute slava Ta?
Ci orice-nfăptuiește-i o fărâmbă
Din gândul Tău, cu dreptul de-a Te lăuda!*

*Suflând în ea, Ți-ai dat iscălitura –
Căci oricât de departe-ar rătăci,
De-a Ta iubire n-o desparte nici furtuna:
Căci cere inima în taină a-L iubi.*

*Pentru ce-i pământesc nu mai văd rostul
Să mă închin la tot ce-i efemer.
Dar e plăcerea Ta să fac din mine fostul –
Un sol înflăcărat cu aripile-n Cer.*

Melisa Radu (foto)

Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată, nici atunci când m-am rătăcit

Am crescut într-o familie numeroasă, la țară, alături de cei cinci frați ai mei. Viața noastră a fost simplă și marcată de lipsuri. Mama noastră s-a confruntat cu probleme de sănătate mintală, iar tatăl meu, deși muncitor, se lupta adesea cu consumul de alcool.

Nu am avut siguranță financiară și nici un venit stabil în familie; am trăit din munca pământului și din ceea ce creșteam în gospodărie.

Cu toate acestea, privind înapoi, pot spune cu toată convingerea că Dumnezeu a avut întotdeauna grijă de noi. Am crescut sănătoși, am avut ce mânca și am fost păziți în mod vizibil de mâna Lui.

Am crezut în Dumnezeu încă din copilărie. Numele Lui nu mi-a fost străin, iar în inima mea a existat mereu convingerea că El este acolo. Totuși, nu am avut pe nimeni care să mă ghideze, să-mi explice Cuvântul lui Dumnezeu sau să mă învețe ce înseamnă o relație personală cu El. Credința mea era sinceră, dar fragilă.

Fără îndrumare, am ajuns să merg și pe căi greșite, crezând că pot să mă descurc singură prin viață. Nu L-am respins pe Dumnezeu, ci m-am rătăcit.

„Noi rățăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui.” (Isaia 53:6)

La vârsta de 18 ani am plecat din țară, sperând la o viață mai bună. Am ajuns în Italia, unde am trăit 17 ani. Am muncit mult și am încercat să-mi construiesc viitorul. La un moment dat m-am căsătorit, crezând că stabilitatea îmi va aduce împlinire.

Din păcate, după nouă ani, căsnicia mea s-a destrămat. Divorțul m-a lăsat fără casă, fără planuri și cu inima frântă. A fost una dintre cele mai dureroase perioade din viața mea.

Cu banii obținuți la partaj am construit o casă pentru părinți, dar și pentru mine. Din exterior părea un nou început, însă în suflet simțeam că încă îmi lipsește ceva.

În acei ani, credința mea s-a slăbit mult. Am trecut prin îndoieli profunde și momente în care am simțit că Dumnezeu este departe. Totuși, chiar și atunci, Dumnezeu nu m-a părăsit. El a lucrat în tăcere.

După o perioadă lungă, Dumnezeu a ales un mod neașteptat să mă cheme înapoi la El. Într-o zi, printr-un mesaj primit pe Facebook, a apărut în viața mea un bărbat pe care nu credeam că îl voi întâlni vreodată cu adevărat. Numele lui este Bogdan. El era întors de curând la Domnul și vorbea despre credință ca despre o relație vie cu Domnul Isus Hristos. Prin mărturia lui și prin Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul a început să lucreze din nou în inima mea.

Momentul care mi-a atins profund inima a fost atunci când mi-a trimis o Biblie în Italia. Citind Scriptura, am început să-L cunosc pe Dumnezeu cu adevărat. Am înțeles ce înseamnă pocăința și harul. În acea perioadă, Duhul lui Dumnezeu m-a cercetat, iar eu am ales să mă întorc la El cu toată inima.

Provin dintr-o familie de ortodocși, însă întoarcerea mea la Dumnezeu nu a fost o ruptură, ci o apropiere sinceră de El și o asumare personală a credinței. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.” (2 Corinteni 5:17). Dumnezeu a făcut ca drumurile noastre să se întâlnească, iar în același an ne-am căsătorit. M-am întors definitiv în România.

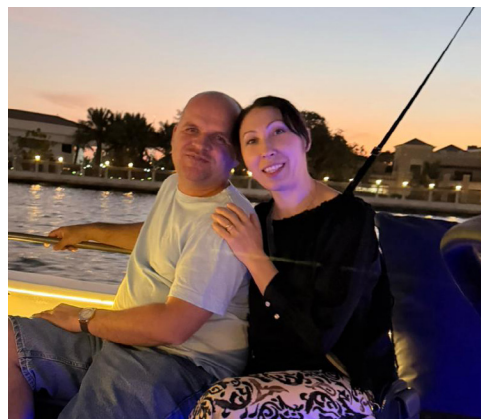
Trăim o poveste frumoasă de doi ani și șase luni, cu bune și cu rele, dar cu Dumnezeu în centru. Astăzi pot spune din toată inima că am găsit liniștea sufletească.

„Tu îi păzești pacea, pacea celor ce se încred în Tine.” (Isaia 26:3)
Viața mea este o mărturie că Dumnezeu nu întârzie niciodată.
Chiar și atunci când ne rătăcim, El ne caută.

Chiar și atunci când nu mai avem putere, El ne ține.

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.” (Psalmul 23:1)

Alexandra Butoiu
Biserica „Casa
Închinării”, Târgu Mureș

Ce fel de femeie ești?

„Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»

(Ieremia 31:3)

Cui nu-i place să fie înconjurată de fețe fericite și zâmbitoare? De femei pline de energie, care debordează de bucurie și entuziasm? Femeia a fost creată ca o întruchipare a unui Dumnezeu minunat, creatoare de viață, plină de tandrețe și cu un simț special al intuiției.

Așa sunt femeile pe care le cunoști în viața ta?

Tu cum ești?

De-a lungul vremii s-au conturat multe tipologii feminine, caracterizate după diferite tipare. Sunt femei independente, care știu ce vor și nu le interesează părerea celorlalți; apoi sunt femei sensibile, empaticе, emoționale, profunde. Mai sunt femei ambițioase, preocupate de carieră, sau femei liniștite, calme, echilibrate; de asemenea, există și femeia explozivă, care trăiește totul la maximum.

Există și femei dominante, dure, preocupate să dețină controlul, lipsite de compasiune sau tandrețe. Femeile dominante nu au încredere că altcineva ar putea găti la fel de bine ca ele sau ar putea conduce o afacere la fel de bine.

Mai sunt și femei descurajate, care nu au încredere în ele însele, naive. Unele sunt femei timide sau femei rănite.

De asemenea, se mai vorbește despre alte tipologii feminine, dintre care amintim femeia înțeleaptă, adesea asociată cu o femeie în vârstă — genul unei profesoare care a dobândit o înțelepciune valoroasă prin experiență și prin trăirea profundă a vieții.

Un alt tip este femeia-regină, care reprezintă puterea, autoritatea și înțelepciunea feminină, fiind înconjurată de lux și bogăție. Ea este capabilă să ia decizii importante și să ofere îndrumare celor din jur.

Tipologia femeii-mamă este una dintre cele mai importante și cunoscute tipologii, descrisă de renumitul psiholog Carl Jung. Aceasta reprezintă o imagine simbolică a mamei în mintea noastră, care se manifestă prin experiențele emoționale, atitudinile și comportamentele atașate figurii materne. Această tipologie ne amintește de protecție, iubire necondiționată și înțelepciune maternă.

Dar la ce ne ajută să știm toate aceste informații? A înțelege caracteristicile tipologiei feminine în care ne regăsim reprezintă un pas spre conștientizarea tiparelor care ne pun adesea în situații asemănătoare, dar și spre înțelegerea modului în care putem evita situațiile neplăcute din viața noastră.

Observăm adesea că suntem prea obosite, sleite de puteri, din cauza rutinei zilnice și a numeroaselor cerințe care ne copleșesc. Dacă suntem casnice, ne reproșăm că nu avem o viață palpitantă, iar dacă avem o carieră, ne facem procese de conștiință că nu petrecem suficient timp cu copiii noștri. Se întâmplă deseori să facem cheltuieli nejustificate când ne simțim neapreciate sau să mâncăm necontrolat când suntem singure.

Este bine de știut că femeia nu este o singură tipologie. Ea poate fi în toate aceste ipostaze, în diferite momente ale vieții — unele benefice, altele de evitat.

Prin urmare, care este soluția? Ce este de făcut? Toate aceste stări ne conduc la Cristos; inima noastră tânjește după iubirea pe care doar El ne-o poate oferi în mod sublim și necondiționat, astfel încât să trăim viața pe deplin, în toate ipostazele ei.

În concluzie, femeia înseamnă frumusețe, eleganță, maternitate, echilibru, inteligență și eroism.

Ea deschide drumuri spre viață.

Femeia este fragilă fără a fi slabă și puternică fără a fi dură.

Învăță, cade și renaște fără să-și piardă credința.

Să ne ajute Dumnezeu să fim astfel de femei: credincioase, puternice, înțelepte, iubitoare și pline de compasiune pentru cei din jur.

Cu prețuire,
Zorița Turculescu (foto)

Grupe mici de părtășie pentru femeile creștine
și mandatul personal de „a fi o lumină” pentru cei din jur

De aproximativ trei ani de când ne-am mutat cu întreaga familie la Biserica „Sfânta Treime” din Oradea, încă de la deschiderea acesteia, am avut dorința profundă de a face parte dintr-un grup de femei, alături de care să cresc spiritual, prin unitate și părtășie. Vedeam necesitatea unui astfel de grup, deoarece, în urmă cu mulți, mulți ani, mai exact în anul în care m-am căsătorit cu soțul meu, Risti Florescu, în august 2003, am avut harul să studiez alături de un grup de femei de la Biserica Penticostală „Tabor” din Oradea cartea Partenera creativă, de Linda Dillow. Această carte m-a ajutat personal să cresc în asemănarea cu Dumnezeu, învățând să-mi iubesc soțul și să fac din căsnicia mea locul cel mai potrivit în care să-L reprezint cel mai bine pe Hristos, iubind, sacrificându-mă prin tot ceea ce fac și investindu-mă ca soție și, mai apoi, ca mamă pentru cei trei copii cu care Tatăl Ceresc ne-a binecuvântat: Evodia Brianna, Carla Lunia și Natan Fineas.

Provocarea liderii grupului de pe atunci era următoarea: în șase luni să ne găsim fiecare câteva surori, prietene de vârsta noastră, cu care să ne întâlnim în mod regulat, o dată la două săptămâni, și să studiem aceeași carte, pentru a ne zidi reciproc prin Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Timpul a trecut și, după aproximativ trei ani, fiind mutați cu soțul în Arad și cu prima fetiță de un anșor, în anul 2006, am vorbit cu câteva femei de la Biserica „Betania” despre un astfel de grup, iar răspunsul răsunător al acestora a fost: „Noi ne rugăm de câțiva ani pentru un astfel de grup”. Întâlnirile au început să aibă loc prin rotație, la vreuna dintre noi, acasă, iar timpul petrecut, de aproximativ două ore, a fost de-a dreptul înălțător: rugăciuni înflăcărâte, încurajări reciproce despre cum să ne zidim casa, cum să ne raportăm la copii și cum să fim mai înțelepte și mai sfinte cu fiecare zi ce trecea. Era un grup colorat din punct de

vedere al profesiloror: eu – în concediu de creștere a copilului, altă soră doctoriță, o alta economist, iar alte două, ca și mine, casnice, investindu-ne în a crește copiii spre slava Domnului.

Unitatea și încrederea s-au dezvoltat treptat, dar sigur, iar faptul că-L căutam sincer fiecare în parte pe Dumnezeu a jucat un rol definitoriu pentru creșterea noastră în credință.

Acesta a fost un prim aspect important – asemeni ucenicilor, care aveau diferite ocupații, noi eram din diferite zone și chiar din județe diferite, dar Dumnezeu lucra cu putere, prin rugăciuni pentru diferite cauze, prin bucuria de a ne împărtăși reușitele, succesele, dar și luptele sau insuccesele prin care fiecare trecusem, toate într-un mediu degajat și frățesc. După trei ani a trebuit să ne întoarcem în Oradea, datorită locului de muncă al soțului meu, și mare mi-a fost mirarea când am aflat că surori din America s-au rugat pentru nevoile concrete ale fiecăreia dintre noi în parte, pe toată perioada cât grupul a funcționat. Ei, asta da har! Persoane pe care nici în poză nu le-ai văzut să fi mijlocit pentru tine și casa ta, când tu nici măcar nu aveai vreo idee! Asta creează unitatea în Trupul lui Hristos – fapt ce reprezintă un al doilea aspect important!

Timpul a trecut și, revenind la mutarea noastră ca familie în biserica în care slujim de la deschiderea ei, focul sufletesc de a face parte dintr-un nou grup de părtășie era prezent, însă ceasul lui Dumnezeu „nu ticăia” în același ritm cu al meu! Am început să particip la întâlnirile lunare de femei pe care biserica le organiza și continuă să le organizeze în prezent, lucru pe care și acum îl fac cu drag și mare bucurie. Tânjeam însă după o apropiere mai profundă de Dumnezeu, alături de femei mature și evlavioase, de la care să pot învăța concret cum și-au depășit limitele, cum L-au urmat pe iubitul inimii lor în încercări sau probleme și în bucuriile vieții. Eram dornică de autenticitate, deschidere și vulnerabilitate din partea surorilor mai în vârstă, despre cum au reușit să-și îmbunătățească sau chiar să-și salveze căsnicia, într-o lume în care, din păcate, divorțul este „la modă” în lumea evanghelică!

Minunea mult așteptată a luat ființă în urmă cu un an, când soția unui pastor drag, Nicoleta Mitra, de la Biserica „Impact” din Oradea, ne-a lansat această invitație în cadrul unei întâlniri pentru familii, unde eram prezenți împreună cu soții noștri, iar fratele păstor Mitra ne-a împărtășit lucruri practice, biblice, pentru bunul mers al căsniciilor noastre, dându-ne celor prezenți un „refresh” și un „restart biblic” în ceea ce privește iubirea soțului și a soției. De aici a început revigorarea mea sufletească, alături de alte patru femei de vârsta mea aproximativ, iar sora Nicoleta – asemeni unei mame spirituale (deși se consideră soră mai mare, cu aceleași provocări ca ale noastre) – ne arată dragostea dânsiei fără prea multe vorbe, dar bazându-se pe Dumnezeu că ne va călăuzi pas cu pas. Am parcurs din

nou aceeași carte, Partenera creativă, pe care o studiasem cu 22 de ani în urmă, mai exact în primul an de căsnicie. Oau! Ce frumos și minunat lucrează Dumnezeu! De ce acum și nu după acele șase luni date ca provocare fac parte dintr-un nou grup? De ce nu am reușit să-mi fac un grup în urmă cu cinci ani? Dar cu 10, 11, 12 ani? Sunt întrebări la care nu mai caut răspuns, știind sigur și fiind bine încredințată că, dacă căutăm sincer voia Domnului, oricât de mare este entuziasmul și dorința de a face ceva nou (la mine îl simt de multe ori că „o ia rău la fugă”, încercând să mă tragă rapid după el), este imperios necesar să-L implic pe Dumnezeu, întrebându-L dacă e timpul potrivit și așteptând cu încredere răspunsul Lui, pentru a nu da greș sau a rămâne dezamăgită de cei din jur sau, mai grav, de mine însămi!

Un ultim aspect pe care vreau să-l împărtășesc, legat de grupele mici de studiu, este următorul: nu ne vorbim soții sau copiii de rău (chiar dacă ne-au rănit prin cuvinte, iar în acele momente este foarte tentant – e un principiu clar pe care l-am stabilit încă de la prima întâlnire!), ci doar ne îmbunătățim atitudinea noastră, cerând susținere și ajutor în rugăciune de la surorile cu care suntem în grup. De asemenea, nu bârfim, oricât de „nevinovată” ar fi vorba care ne stă pe buze să o spunem despre X sau Y! Doar așa avem șansa de a ne asemăna cu Domnul Isus Hristos!Dependența mea de El, ca Tată suveran, este extraordinară, iar femeile pe care le aduce în viața mea, pentru o anumită perioadă, sunt o mare binecuvântare!

tele prin victoriile pe care le-am avut, dar și prin depășirea / rezolvarea conflictelor din cadrul familiei, cu soțul sau cu copiii mei adolescenți, în care, din nefericire, nu am reușit să fiu „femeia înțeleaptă care-și zidește casa...” (Proverbe 14:1).

Într-un final, apropierea mea continuă de Cuvântul lui Dumnezeu a fost ancora care m-a ținut să nu „mă înec” în problemele sau șocurile pe care uneori viața ni le scoate în cale, pentru a ne șlefui și a deveni cristocentrice! Adevărat este versetul din Psalmul 68:11, care spune: „Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire”.

Eu personal aleg să fiu o astfel de femeie: o Debora neînfricată și smerită totodată, o Estera plină de curaj, gata să-și riste propria viață ca împărăteasă pentru a-și salva neamul, o Tabita plină de compasiune pentru femeile din vremea ei, o Priscila gata să renunțe la posibilele „fițe” (fiind fiică de nobil) și alegând să slujească alături de soțul ei, Aquila, ucenicizându-l pe Apolo, făcând corturi, asemeni apostolului Pavel și câștigându-și existența din această grea meserie, lucru deloc ușor sau convenabil pentru o femeie! De asemenea, aleg să fiu dedicată și hotărâtă ca și Rut, care și-a părăsit familia din Moab și a ales să-și urmeze soacra, pe Naomi, într-un pământ străin, slujind unui alt Dumnezeu, despre care ea a fost convinsă că este Cel adevărat: „...Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu voi locui și eu; poporul tău va fi și poporul meu și Dumnezeul tău va fi și Dumnezeul meu...” (Rut 1:16-17).

Concluzionez, întrebându-mă pe mine însămi: „Pe cine voi impacta eu în așa măsură încât să rostească sincer cuvintele lui Rut? Vor fi, cu siguranță, copiii mei? Prietenele mele? Fetele sau femeile din grupul de părtășie alături de care am crescut spiritual? Oare vor fi colegele mele de la școală? Rudele mele sau vecinii? Cunoscutele mele? «Prietenii» de pe Facebook sau de pe Instagram? Dușmanii pe care i-am avut fără să vreau sau poate că am contribuit și eu, în diferite moduri?”

Nu voi ști sigur decât atunci când „îmi voi sfârși alergarea” asemeni lui Pavel, ajungând în Cer, alături de cei ce au plecat înaintea mea, ca mama sau bunica mea, însă aleg un singur adevăr, și anume cel exprimat de versurile superbe și adevărate ale melodiei traduse în limba română de BBSO Oradea și cântată în original de formația Casting Crowns, sub titlul de Only Jesus:

*Și vreau tot ce voi lăsa în urma mea
S-amintească lumii-ntregi cândva
Doar de Isus.
Și știu, am doar o viață de trăit,
Dar voi spune până la sfârșit
Despre Isus.*

Bianca Florescu

ConeXiunea

dintre inimă și ceea ce „izbește ochiul”

Un verset din Biblie spune: „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7)

Putem fi atenți la sfatul specialiștilor, respectând scheme de tratament și soluții inovatoare, însă cel mai bun tratament începe din inima noastră.

Adevărata frumusețe vine din interior, iar sufletul nostru are nevoie de la fel de multă grijă ca și trupul. Credința în Dumnezeu este primul „tratament” pe care trebuie să îl urmărim, nu pentru un timp scurt, ci pentru o viață. Dacă inima noastră va fi plină de bunătate, de dragostea ce vine de sus și de bucurie, vom transmite aceasta și în exterior, iar fața noastră va arăta exact ceea ce suntem, de fapt, în interior.

Dumnezeu nu ne interzice să ne îngrijim sau să ne preocupăm sănătatea trupească, însă El ne cere, în primul rând, ca inima noastră să fie sănătoasă și plină de El.

„Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica.” (Efeseni 5:29)

Practicile zilnice contribuie nu doar la starea generală de bine, ci și la sănătatea pielii. Stresul cronic poate provoca dezechilibre hormonale care se reflectă rapid la nivelul tenului.

Într-o lume agitată și mereu în schimbare, este esențial să ne reamintim importanța liniștii sufletești și a frumuseții interioare. Credința în Dumnezeu, repetarea afirmațiilor pozitive și cultivarea recunoștinței față de propriul corp pot susține vitalitatea și luminozitatea pielii. Abordarea rutinei de skincare ca pe un ritual aduce nu doar rezultate vizibile, ci și o stare profundă de armonie și echilibru.

Practic, suntem responsabili de ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat – grija inimii noastre și a trupului nostru. Vă îndemn să strângeți frumuseți în inima voastră, ca să le puteți transmite și în exterior!

Orban Zsuzsa (foto), cosmetolog

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile

cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

EDIȚIE
aniversară **20**

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR

CÂND DUHUL SFÂNT
schimbă inima unei
femei

22-26 Iunie 2026
MAMAIA
HOTEL ZENITH

ÎNSCRIERI PE
WWW.SCOALADEBORA.RO

